

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (FR.HRABICA)

PUBLISHED FROM JULY 1999

Stručné zprávy.

Pondělí 2. května

Australský podnikatel Wright přiznal, že je autorem bitcoinu
Greenpeace zveřejnilo tajné dokumenty k obchodní dohodě TTIP
Šest zemí žádá EK o prodloužení kontrol na hranicích v Schengenu
Vláda chystá zavedení otcovské dovolené, Babiš je zatím zásadně proti
Buď majitel OKD sníží cenu, nebo bude insolvence, říká rezolutně Mládek
Státní zástupce obžaloval pět levicových extremistů kvůli útoku na vlak
Odbory navrhuji vládě zvýšit platy ve veřejném sektoru už od září
Vyhledávkou o státních zastupitelstvih platí, ÚS ujasnil výklad
Počasí v Praze: oblačno, 16°C
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Jx e všechno je jinak, si často uvědomuji čím dál, tím víc. Vidím v televizi nebo na internetu tak zvané „pranks“ - v Čechách se tomu, myslím, říkávalo kanadské žertíky nebo recese. Chlapec v kapuci, takže se nedá poznat, kdo to je , běží a strhne slečně sukni a slečna ječí.

Pak najdete na internetu inzerát, že se hledají dívky, které za úplatu se nechají nafilmovat, když jim na veřejnosti strhnou sukni. Nebo něco někomu udělají , někoho

vydělá a pak namíří prst na kameru s tím: podívejte se to je jen vtip. Táhle je kamera.

Nebo nějaká ruská slečna prosí kolemjdoucího pána, aby jí podával pět světýlek a ona, že vyleze na žebřík, a tam je bude zavěšovat, když slečna vyleze, je vidět, že jí chybí spodní prádlo, a je jí, k úžasu podávajícího pána lampičky, vidět až do krku.

Bohužel, není to zcela pravda, tyto filmečky, jsou většinou předem dohodnuté, všichni zúčastnění jsou vlastně herci a překvapení, leknutí či zděšení jsou jen nahraná.

Takže, až příště uvidíte cokoli v televizi či na internetu, uvědomte si, i když to vypadá jako opravdové, že je to většinou jen nahrané, pečlivě zrežirované, několikrát vyzkoušené a vystříhané představení. Je spousta inzerátů, kde takové herce za odměnu hledají.

Řítil bychom si pomáhat.

Široké ulice.

George Švehla 28/1/2008

Dnes se jezdí po světě ve městech auty a ulice jsou lemovány zase auty. Dnešní ulice, to jsou auta. Jenže půdorysy současných ulic jsou mnohem starší. Proč naši předkové

stavěli ulice tak velkoryse široké, že ještě po staletích více méně vyhovují současné dopravě? Co je k tomu vedlo? Ano, už tehdy byl jakýsi vozový provoz: jezdily tam bryčky, nákladní vozy, a byly pěkně široké, takže ulice musela počítat s takovou šířkou, aby se mohly povozy vzájemně vyhnout. Ale ty povozy nebyly podél vozovky zaparkované!

Dovolil bych si na to odpovědět asi takto:

Ty vozy podél vozovky občas zaparkované byly, neboť z nich bylo občas něco vyložit a nebo naopak, zase do nich naládat. Popřípadě si vozka zašel na korbel piva a povoz i se spřežením si do hospody sebou nevezal. To by však nebyl ten hlavní důvod k dané šířce zmíněných ulic. Pokusím se ujasnit průměrem a obrázky ze země klokanů. Ano, ulice jsou zde řádově o pár století mladší než je zvykem v Evropě, ale přesto zdejší osady a města vznikala v době kdy silnicím a ulicím vládla koňská, kravská a volská spřežení, o jízdních šemíciích ani nemluvě. Nebyla to doprava ledašjaká. Spolehlivou, rychlou a dochvilnou osobní dopravu tu obstarávala legendární společnost Cobb & Co. Její, jak nám ukazuje obrázek, patřičně vytižené dostavníky táhlo koňské čtyřspřežení a v kopcovitém terénu i šestispřežení. Společnost měla na strategických místech občerstvovny pro pasažéry a stáje pro koně, kde se títo měnili za čerstvé odpočaté. To ovšem bledne ve srovnání s dopravou nákladní. Cesty připomínaly spíše necesty, terénem ve kterém by mnohý moderní fotek terénní automobil měl co dělat a nebo kam se vůbec nedostane. Vzdálenosti se tu měří na tisíce mil a tak dopravu zásob a zboží do vnitrozemí, zemědělských produktů a dřeva k pobřeží a přístavům obstarávaly dopravní vozy. Měly úctyhodné rozměry vzhledem k ještě úctyhodnější nosnosti. Ta byla 10 – 20 tun. Tyto vozy stavěné z tvrdého

australského dřeva s koly o průměru více jak 2 metry stavěl pan Bennett v osadě St. Marys, která je teď předměstím Sydney a nedaleko od našeho bydliště. Takový „Bennett's wagon“ plně naložený žoky ostříhané surové vlny a nebo pytlí obilí táhl „bullock team“ čili tým volů. Tento tým představoval šestnácti a někdy až dvacetispřežení. Řídit takový „nákladák“ nebyla procházka růžovým sadem. Teamster, čili řidič mistrně zacházel s dlouhatánským bičem jehož pomocí ovládal všechny voly ve spřežení. Celá tato souprava měla úctyhodnou délku a čtenáři jistě připustí, že couvat s něčím takovým se

rovnalo nemožnosti a nebo šílenosti. A toto nás zavádí k šířce ulic. V osadách se často tyto nákladní soupravy otáčely, jiných cest obvykle nebylo a tak hlavní ulice, která byla tehdy také jediná v osadě, byla tak široká aby se na ní taková souprava otočila. Tak je nyní na těchto širokých „návsích“ možné 90°parkování na obou stranách vozovky a ještě jsou volné nejméně 2 pruhy v každém směru dopravy.

Takže asi i v evropských městech a osadách byly ulice široké tak aby povoz nejen projel a zaparkoval ale i se v nich se spřežením pohodlně otočil a tak tvůrci těchto komunikací nevědomky vytvořili ulice široké tak, že více méně vyhovují modernímu provozu i po několika stoletích.

Umřel mi kamarád Václav Smejkal.

Narodil se 27 září 1943 někde na Moravě, umřel doma ve spánku asi poslední týden v dubnu kolem dvacátého.

Znal jsem ho od roku 1982, bydlel sám, za rohem na Bondi beach, vystudoval akademii umění a maloval, miloval Picassa a i ostatní malíře jako je Ingress, Matisse atd. Pracoval v „nursing home“ na Bronte rd. Pak šel do důchodu. Jeho druhým koníčkem, hned vedle malování a kreslení, bylo sobotní lotto, kterému věnoval velkou část svého času.

Na milimetrový papír měl udělané zvláštní rozpisy plné zelených a červených čtverečků, které tvořili graficky zajímavé kombinace, na jednom archu dvojice, na jiném trojice či sudé a liché, a na základě toho sumíroval, co vyjde a nevyjde.

Bylo to jeho potěšení. Občas něco vyhrál, naposled kolem \$2600.- asi před dvěma měsíci. Když jsme někdy šli, obdarovával žebřáčky, často i pětidolarovkou.

I když o sobě říkal, že je ateista, udělal mnohem více křesťanských dobrých skutků, než málokdo kolem mne.

Byl to jeden mála z lidí o kterém lze říci, že to byl spolehlivý a inteligentní člověk a báječný kamarád s dobrým srdcem. Navzájem jsme si pomáhali, párkrát založil on mne, párkrát já jeho. Naposled v lednu jsem mu pomáhal se přestěhovat z Bondiho pláže na Charing Cross. Před třemi nedělemi jsme byli koupit novou matraci

v IKEA a pár dní nato jsme šli na večeři- já, moje manželka Zuzana a on.

Chodili jsme totiž spolu jednou za 14 dní na večeři, na jeho oblíbený buček s knedlíky a se zelím a jedno černé pivo. Protože nefidil auto a nerad jezdil autobusem, tak jsem se pro něho stavoval. Naposledy jsme byli v Tommyho Beer café v Glebu právě před třemi nedělemi, kdy vyprávěl jak cvičí, jak se cítí fit a vtipkovali jsme, že se snad dožije 109 let. Radoval se, že už ví jak zacházet s mobilem, co jsem mu pomohl v lednu koupit a dokonce se radoval, jak je schopen číst textové zprávy. Slíbil jsem mu, že mu pomohu s počítačem, protože nebyl technického typu, holt umělec, i mobilní telefon mu dělal problém.

Jeho oblíbené, když se mu něco líbilo, bylo prohlašovat „je to gudý gudý“.

Nekouřil, nepil a cítil se fit. Protože jsem mu asi deset dní telefonoval a nikdo neodpovídal, rozjel jsem se ho navštívit. Říkal jsem si, že možná je v nemocnici, mohl uklouznout. Když jsem přijel před dům, všiml jsem si, že dveře od

balkonu byly otevřené (bydlel v prvním patře na Charing Cross hned vedle Bondi Junction,). Vylézá z auta jsem se ještě utěšoval, že zaklepu na dveře a Vincek mi otevře a bude se divit, proč mu telefon nefunguje. Vyšel jsem nahoru, klepu a nic, tak jsem napsal na papír "zavolej" a telefonní číslo, a pokusil jsem se to vsunout pod dveře, a jak jsem se tak opřel do dveří, ovanul mne mrtvolný puch. Ten pach znám, neboť občas jsem sbíral brouky na

mrtvých zvířatech.

Došel jsem na policii, za chvíli přijelo bílé nákladní auto se třemi specialisty z „Rescue squad“, vylezli po žebříku nahoru, a našli ho v posteli mrtvého.

Co říci na konec?

Je to šok, když někdo, koho jste před pár dny viděli zcela zdravého, veselého a v pohodě, je najednou v Pánu. Zcela nečekaně. Chudák, ani on na to nebyl připraven, nezanechal poslední vůli, ani co se má dělat, až odejde z tohoto světa.

Nikoho neměl, akorát sestru na Moravě, ale nevím ani její jméno a tak nemám ani komu říci, že je pryč. Jsem sám s jeho smrtí....

A už teď mi velice a velice chybí. Cítím neskutečné nutkání zvednout telefon a zavolat mu " jak se máš a co děláš?".

Vratislav – vydavatel – 2.května 2016

Předplatte si Noviny šekem nebo ale peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$77 přímo do banky ANZ,

na náš účet, ale dejte nám vědět!

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam prosím telefonní číslo.

Vážení čtenáři, vyslechněte naši prosbu: nedovolte zaniknout těmto nevýdělečným Novinám - pomozte jim tím, že je předplatíte sobě nebo i někomu jinému. Děkujeme.

Úterý 3. května

Evropská komise chce, aby se země odmítající kvóty vykoupily a Böhmermann kritizuje Merkelovou, že umožnila jeho trestní stíhání
Předák Pegidy dostal za nenávislná slova k migrantům pokutu 250 kKč
Turecko musí pro uvolnění vízového styku splnit podmínky, říká Sobotka
Okamurovo hnutí půjde do krajských voleb se Stranou práv občanů
Jen čtvrtina Čechů věří, že rozhodnutí EU jsou v zájmu ČR, říká CVVM a OKD podala sama na sebe insolvenční návrh, dluží přes 17 GKč
ANO zahájilo volební kampaň, zatím sází na billboardy
Počasí v Praze: skoro jasno, 16°C

Středa 4. května

Evropská komise navrhla zrušení víz pro občany Turecka a Visegrádská skupina odmítla návrh EK na přerozdělování migrantů
Trump a Clintonová míří z Indiany k prezidentským volbám
Zeman vetoval školský zákon, zejména kvůli školkám a inkluzi a ČSSD podezírá z podjatosti soud, který rozhoduje o její exekuci
Policie a celníci zasahovali v Čepřově kvůli krádeži pohonných hmot
Nejdůležitějších 11 staveb nemá čekat na nový posudek EIA a Zeman podepsal vytvoření registru hrazené zdravotní péče
Počasí v Praze: déšť, 8°C

Čtvrtek 5. května

Němečtí a francouzští novináři kritizují sblížení EU s Tureckem a Turecký premiér Davutoglu končí kvůli Erdoganovi ve své funkci
Orbánovo Maďarsko by se dneska nestalo členem EU, tvrdí Solana
Novela o střetu zájmů by PS mohla schválit do léta, plánuje Sobotka
Pokud by OKD přestala vyplácet mzdy, převezme to stát, říká Mládek a Pelikán chce, aby soudní znalci skládali povinné vstupní zkoušky
Lidé před rozhlasem uctili památku padlých z Pražského povstání
Nemocnice žádají peníze na platy, nesouhlasí ale s protesty
Počasí v Praze: skoro jasno, skoro 20°C

Pátek 6. května

Ankara nezmění protiteroristické zákony, jak žádá EU
Papež František převzal prestižní cenu Karla Velikého
V Evropě není možné vnucovat řešení, řekl chorvatský ministr
Pokuty za přestupky se zvýší, urážka úředníka má stát 10 tisíc
Šéf žalobců nesouhlasí s osvobozením majitelky growshopů a Policie asi bude moct zadržet zbraň majitelů přímo v obydlí
Národní divadlo se zúčastní dražby restaurační budovy divadla
ÚOHS udělil za kartel stavebních firem pokutu 280 MKč
Počasí v Praze: jasno, 23°C

Víkend 7. – 8. května

Erdogan potvrdil, že Turecko nevyhoví EU v zákonech proti teroru a Juncker naznačuje jednání o zmírnění řeckého dluhu, jak chce MMF
Clintonová vyhrála na Guamu, Trump získává republikány jen pomalu
Požár v kanadské Albertě dál nabývá na síle a šíří se k Saskatchewanu
Politici a další lidé oslavili na Vítkově výročí osvobození a konce války
Zeman jmenoval nové generály, je mezi nimi policista Komorous a Přibližně pět tisíc lidí v sobotu prošlo Prahou za legalizaci konopí
Několik desítek lidí protestovalo v Praze proti Nočním vlkům
Počasí v Praze: jasno, až 23°C

Pondělí 9. května

Írán ohlásil úspěšný test balistické rakety středního doletu a Rakouský kancléř Faymann rezignoval na všechny své funkce
Odchod Británie z EU by prý podle Camerona ohrozil mír v Evropě
Zeman v projevu na ruské ambasádě vyzval ke spojení proti terorismu
Odbory i kraje žádají peníze na zdravotní péči v domovech seniorů
Stát nemá přesná čísla o pomoci cizincům z peněz EU, zjistil NKÚ a Krajský soud v Ostravě poslal těžební společnost OKD do úpadku
Karel Gott byl na plánované operaci břicha, cítí se dobře
Počasí v Praze: skoro jasno, 23°C

Úterý 10. května

Šéf brazilských poslanců ustoupil, sesazení prezidentky platí a Islamista pobodal nedaleko Mnichova čtyři lidi, jednoho usmrtil
Vláda chce posílit bezpečnost na Ruzyni na maximální standardy
Policie dopadla muže, který ohlásil bombu na řadě míst v Česku a Soud zamítl žaloby kvůli nepřijetí neočkovaných dětí do školky
Ťok popřel informaci, že si řidiči musí vyměnit reflexní vesty a Nejtěžší letadlo světa Antonov An-225 Mrija přistálo v Praze
Zemřel veterán leteckých bitev Jaroslav Hofrichter
Počasí v Praze: oblačno, 23°C

Středa 11. května

Brazilský Senát zahájil zasedání o sesazení prezidentky
Británie zvýšila stupeň ohrožení severoirským terorismem
Bezvízový styk s Tureckem do léta nebude, prohlásil Schulz a Vláda schválila otcovskou dovolenou a další změny v nemocenské
Propuštění zaměstnanci OKD budou pobírat příspěvek od státu a Praha zakáže v centru města provoz segway, chystá nařízení
Muslim si útok nožem ve Vršovicích vymyslel, říká policie
Auditoři MF nenavrhlí korekci dotací pro Čapí hnízdo
Počasí v Praze: oblačno, 22°C

Čtvrtek 12. května

Země EU potvrdily návrh na prodloužení kontrol uvnitř Schengenu a USA zprovoznily protiraketový systém v Rumunsku, Rusko protestuje
Švýcaři zrušili stíhání v kauze Ransdorf, obvinění dostanou odškodné
Chovanec chce vědět, proč šetření v policii neprovádí GIBS, ale ÚOOZ
Politici vesměs odmítli Zemanův nápad změnit ČT na státní televizi a Lidovci považují návrh MMR na převod Hradu pod stát za drzost
Národní divadlo vydražilo budovu Themos za 290 milionů
Ústavní soud se zastal cizince, který střílel na policisty
Počasí v Praze: občas mrholení, 15°C

Pátek 13. května

Při výbuchu u damašského letiště zahynul velitel Hizballáhu a Spolkový sněm schválil omezení azylu pro lidi ze severní Afriky
Putin označil americký protiraketový štít za jasné porušení dohod
Zeman přijímal zástupce monarchií, kteří přijeli na oslavy Karla IV.
Podle poslanců překračuje ÚOOZ dlouhodobě své kompetence
Lékaři z IKEM poprvé transplantovali dělohu, darovala ji matka dceři a Za incident při demonstraci v Thunovské obvinila policie pět mužů
Vepřín v Letech bude nadále stát na místě romského tábora
Počasí v Praze: oblačno, 20°C

Víkend 14. května – 15. května

V Německu přibývá žhářských útoků proti ubytovným běženců a Netanjahu dal najevo nesouhlas s francouzským mírovým plánem
Ministr Herman vystoupil v Norimberku na sudetoněmeckého sjezdu
Při mši k výročí Karla IV. byla ve sv. Vítu vystavena Svatováclavská koruna
Vojtěch Filip i po téměř 11 letech v čele dál povede opoziční KSČM
Na historii je třeba dívat se sebereflexí, řekl v Terezíně Štěch
Dva ze tří obviněných v kauze policejních úniků šli do vazby a Okamura na Václavském náměstí kritizoval EU a uprchlíky
Počasí v Praze: oblačno, pokles z 20 na 12°C

Mistrovství světa v hokeji 2016**Dánsko - Česko 2:1 SN****Nečekaná ztráta! Češi na MS poprvé prohráli a moskevské čtvrtfinále si zkomplikovali**

Česká hokejová reprezentace na mistrovství světa v Rusku po pěti předchozích výhrách poprvé prohrála. A je to ztráta nečekaná, Vůtkova družina totiž padla s Dánskem 1:2 po samostatných nájezdech. Přání odehrát čtvrtfinále v Moskvě se tak komplikuje. Pokud nechtějí Češi spoléhat na ostatní výsledky, musejí ve svém úterním závěrečném utkání skupiny A proti Švýcarsku uhrát dva body.

Kanada - Slovensko 5:0**Dominance Javorových listů trvá! Obhájci zlata nepovolili Slovákům ani čestný úspěch**

Minimálně pět gólů nasázeli hokejisté Kanady na letošním světovém šampionátu všem svým dosavadním soupeřům, ani Slováci nejsou výjimkou (5:0). V pátém duelu skupiny B v Petrohradu si výběr Javorových listů připsal páté vítězství a kráčí za obhajobou titulu. Svěřenci trenéra Zdena Cígera se naopak ocitli ve svízelné pozici a vysněný postup do čtvrtfinále se jim vzdaluje.

Česko - Rusko 3:0**Parádní vstup do MS! Češi si vyšlápli na domácí Rusy, skvělý Furch udržel nulu**

6.5 Fantastický vstup do jubilejního 80. mistrovství světa má za sebou česká hokejová reprezentace. V moskevském Ledovém paláci si vyšlápla na domácí Rusy, které porazila 3:0 po gólech Kundrátky, Červenky a Birnera. Výborný výkon předvedl při své premiéře na šampionátu brankář Furch, jenž své spoluhráče zejména ve druhé polovině duelu při tlaku sborné několikrát podržel a připsal si čisté konto. Další utkání odehraje národní tým už v sobotu od 19:15 SELČ proti Lotyšsku

Hlavně přečkat úvodní třetinu, v níž očekávali nápor domácí sborné hnané téměř vyprodaným Ledovým palácem, si přáli svěřenci Vladimíra Vůjtky. Jenže žádný drtivý tlak se nekonal, neboť Češi od úvodních minut začali s velkým elánem a na mužstvu prakticky nebylo znát, že hned třináct jeho hráčů zažívá na světovém šampionátu svou premiéru.

Už ve druhé minutě nebezpečně páčil z mezikruží těsně vedle Birner, Červenka zase o chvíli později trefil gólmana Bobrovského do masky. V polovině první třetiny se sice čtvrtá česká formace dostala pod tlak, ten ale ukončil Kalininův faul a druhá přesilovka pro Vůtkův tým. Pět vteřin po jejím skončení vystřelil Kundrátek mezi betonů Bobrovského a po teči Čudinova poslal svůj tým do vedení.

Náskok mohl hned o minutu později navýšit Kašpar, jenž šikovně sklepnul nahození Doudery a puk o pár centimetrů minul branku. Na přelomu úvodní a prostřední části hry měli Češi k dispozici další přesilovku a Červenka po dorážce Jeřábkovy střely upravil ve 21. minutě na 2:0. Drtivý tlak Rusů Češi přečkali

Naprostou zaslouženě, neboť tým hrající v bílých dresech výborně bruslil, svého soupeře převyšoval v důrazu, a kdyby Plekanec ve 27. minutě trefil z levého kruhu zcela odkrytou branku, mohli být Rusové definitivně na kolenou. Takhle se od poloviny druhé třetiny začali zvedat a blízko snížení byl Mozjakin, sám před Furchem, kterému se trenér Vůjtek rozhodl dát v brance přednost před Francouzem, ale trefil horní tyčku. A pak už přišel třímínutový úsek, kdy se Češi vůbec nemohli dostat z vlastního obranného pásma, hráči měli střídačku daleko, a tak zcela vyždímaní jen bruslili bez kotouče. Obrovské šance Burmistrova a hlavně Panarina ovšem s vypětím všech sil přečkali.

I ve třetí periodě se sborná tlačila do útoku a její snahu o korekci skóre umocnil faulem Šimek. Dadonova při přesilovce ale včasným sražením betonů zastavil Furch. Po dalším nedovoleném zákroku Koláře hráli Rusové osmnáct vteřin v pěti proti třem, ránu Dacjuka z voleje ale skvělý český gólman zneškodnil lapačkou.

Dvě minuty před koncem zkusili Rusové hru bez brankáře, Birner ale rychle trefil prázdnou klec, stejně jako Kundrátek tak svůj premiérový start na MS oslavil gólem, a uzavřel na konečných 3:0.

Pořadí	Tým	Z	V	Vpp	Vsn	Psn	Ppp	P	Skóre	Body
1	Česká republika	6	4	0	1	1	0	0	22:8	15
2	Švédsko	6	3	1	1	0	0	1	22:14	13
3	Rusko	5	4	0	0	0	0	1	25:9	12
4	Švýcarsko	6	1	1	0	2	1	1	16:21	8
5	Dánsko	6	1	0	2	0	1	2	13:21	8
6	Lotyšsko	6	1	0	0	2	1	2	12:19	6
7	Norsko	5	1	1	0	0	0	3	10:18	5
8	Kazachstán	6	0	0	1	0	0	5	14:24	2

Pořadí	Tým	Z	V	Vpp	Vsn	Psn	Ppp	P	Skóre	Body
1	Finsko	6	6	0	0	0	0	0	25:6	18
2	Kanada	5	5	0	0	0	0	0	30:4	15
3	Německo	6	3	0	0	1	0	2	18:18	10
4	USA	6	3	0	0	0	0	3	20:15	9
5	Slovensko	6	2	0	0	0	0	4	12:21	6
6	Francie	5	1	0	1	0	0	3	11:16	5
7	Maďarsko	6	1	0	0	0	0	5	10:27	3
8	Bělorusko	6	1	0	0	0	0	5	13:32	3

Po päťgólovom debakli zavládlo v kabíne ticho: Nemáme na nich, rozobrali nás!

PETROHRAD - Slovenskí hokejisti si na MS v Rusku pripísali tretiu prehru za sebou. V sobotňajšom dueli podľahli v Petrohrade obhajcoviu titulu Kanade hladko 0:5 a v B-skupine tak zostávajú so šiestimi bodmi na nepostupovej piatej priečke, s jednobodovou stratou na štvrté Nemecko. Zámorský gigant sa po 15. víťastve v rade na MS posunul s plným počtom bodov späť na čelo tabuľky, o skóre pred Fínsko.

Unikátne fotografie 3. najstaršieho mesta Slovenska: Takto sa zmenil Zvolen za 100 rokov!

Jedno z najstarších slovenských miest zachytené vo svojej dávnej kráse. Novému Času sa podarilo získať unikátne historické fotografie Zvolena.

Vzácné zábery pochádzajú z prvých dvoch desaťročí

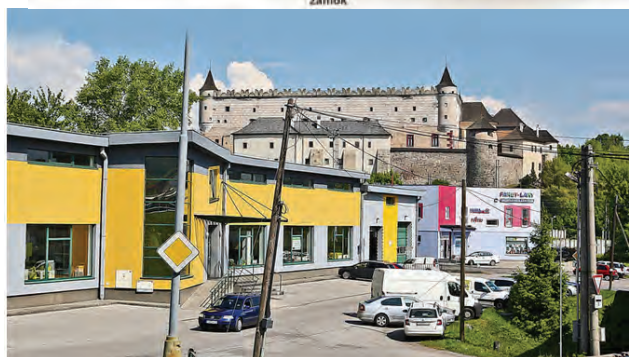
minulého storočia a dokumentujú obraz mesta, ktoré v tom čase malo do 9-tisíc obyvateľov. Práve v období vzniku týchto fotografií došlo k rozvoju hospodárstva, školstva, kultúry a umenia.

„Po roku 1900 v meste pôsobili dve tlačiarne, ktoré už v tom období tlačili slovenské knihy a časopisy. Mesto malo výhodnú polohu v centre župy, a tak sem prichádzali nové osobnosti a vznikali možnosti rozvoja,“ priblížil obdobie zo záberov historik Vladimír Sklenka.

zámok

„Začali sa stavať župné domy, nové ulice za hradbami, legiodomy, budovy dievčenskej školy, nemocnice, okresného súdu, štátneho reformného gymnázia Dr. Miloša Štefanoviča. Rozšírovala sa sieť obchodov a služieb. Vznikli nové hotely, ako napríklad Grand, či nové pobočky peňažných ústavov, ako je Legiobanka,“ dodal historik.

Mesto v súčasnosti

Zvolen, tretie najstaršie mesto v našej vlasti, má dnes viac ako 41-tisíc obyvateľov. V meste sa nachádza takmer 200 zariadení, ktoré ponúkajú stravovacie, ubytovacie či pohostinské služby, a viac ako 5 300 podnikov, ktoré zamestnávajú ľudí. Okrem viacerých stredných škôl sa na pôde mesta nachádza aj Technická univerzita či Divadlo Jozefa Gregora Tajovského.

Novy Cas sk

Mladí Slováci sa cítia byť pre krízu diskriminovaní, zahraničie odmietajú

BRATISLAVA - Väčšina mladých Európanov sa cíti byť pre ekonomickú krízu odsunutá na okraj spoločnosti, platí to aj pre Slovákov. Vyplýva to z najnovšieho prieskumu Eurobarometer, ktorý zverejnil Európsky parlament. Viac ako polovica mladých Európanov vo veku od 16 do 30 rokov sa cíti byť pre krízu vo svojej krajine marginalizovaná, teda diskriminovaná. Napriek tomu, len malá časť z nich by sa chcela odsťahovať do zahraničia.

Prieskum, na ktorom sa zúčastnilo 10 294 Európanov z 28 členských štátov Európskej únie od 9. do 25. apríla, zaznamenal veľké rozdiely medzi jednotlivými krajinami. Väčšina mladých respondentov (57 percent) v 20 krajinách sa cíti byť odsunutá na okraj spoločnosti.

Tieto čísla sú podľa tlačovej ataše Informačnej kancelárie Európskeho parlamentu na Slovensku Soňa Mellak veľmi vysoké v krajinách, ktoré kríza postihla najviac, a to v Grécku, Portugalsku, na Cypre či v Španielsku. Na Slovensku sa takto cíti 63 percent respondentov, čo je viac ako priemer EÚ.

Odmietajú zahraničie

„Napriek tomu sa v celej únii len málo mladých cíti byť prinútených opustiť pre krízu svoju krajinu,“ poznamenala. Menej ako polovica mladých Slovákov, 46 percent si myslí, že vzdelávací systém v krajine je dobre prispôbený súčasnej realite v systéme zamestnanosti.

Mladí Európania sa pritom odkláňajú od možnosti ísť do zahraničia za štúdiom alebo za prácou. Až 61 percent mladých v EÚ a 58 percent mladých Slovákov nechce študovať či absolvovať prax v inej krajine únie, zatiaľ čo 32 percent mladých v EÚ a 25 percent na Slovensku tvrdí opak. V skutočnosti v celej únii 88 percent mladých vo veku od 16 do 30 rokov nikdy necestovalo do inej krajiny únie za štúdiom alebo za prácou.

Sociálne siete

Prieskum Eurobarometer ukázal i to, že 90 percent respondentov v celej únii si myslí, že učiť sa o EÚ a fungovaní jej inštitúcií je dôležité. Viac ako polovica (51 percent) mladých v EÚ a 36 percent mladých Slovákov ďalej uviedlo, že hlasovanie vo voľbách do Európskeho parlamentu je tou najlepšou možnosťou, ako sa efektívne zúčastniť na verejnom živote v Európskej únii. „Tieto čísla však nie vždy korešpondujú s realitou a skutočnou účasťou na voľbách,“ poznamenala tlačová ataše Informačnej kancelárie Európskeho parlamentu na Slovensku.

Medzi mladými ľuďmi, ktorí sú aktívni na sociálnych sieťach, si väčšina (46 percent) myslí, že tieto siete reprezentujú prínos pre demokraciu, pretože umožňujú každému zapojiť sa do verejnej diskusie. Naopak, 27 percent respondentov je toho názoru, že „reprezentujú riziko pre demokraciu pre hrozbu nenáležitého použitia osobných údajov“.

Noviny sk

Slovenskí farmári varujú: pre lacné mlieko môže prísť o prácu až 10-tisíc ľudí

BRATISLAVA - Slovenskí farmári bijú na poplach. Dlhoročné pokles cien mlieka vedie k likvidácii stád hovädzieho dobytku. O prácu by vraj mohlo prísť až 10 tisíc ľudí. Východisko vidia v nevyhnutnej dotácii od štátu v sume 43 miliónov eur. Slovenskí farmári vraj nemôžu byť konkurencieschopní pokiaľ nebudú vo všetkých krajinách Európskej Únie produkovať mlieko za rovnakých podmienok.

Slovenská poľnohospodárska a potravinárska komora prijala na štvrtkovom zasadnutí predstavenstva uznesenie o zriadení krízového štábu na riešenie krízy v mlieku a celom mliečnom sektore.

Na piatkovej tlačovej konferencii o tom informoval predseda SPPK Milan Semančík. „Situácia v mlieku je veľmi kritická a čo je ešte horšie, ona sa naďalej zhoršuje,“ upozornil šéf potravinárov. Prvé zasadnutie krízového štábu je naplánované na 25. mája.

„Za predpokladu, že sa nevyšle jasný a rýchly signál na záchranu tohto odvetvia, tak na základe rýchleho prieskumu, ktorý robil Zväz prvovýrobcov mlieka na Slovensku, jedna tretina chovateľov uvažuje o zrušení chovu dojníc, čo by znamenalo zrušenie 3 300 pracovných miest na vidieku. Znova by sa tu dospelo k tomu, že vidiek by sa naďalej vyľudňoval,“ vysvetlil Semančík.

Milióny eur

V prvovýrobe mlieka je zamestnaných asi šesť tisíc zamestnancov, v spracovateľskom priemysle robí približne tri tisíce ľudí a s produkciou a spracovaním mlieka je spojených ďalších tisíc pracovných miest. „O prácu tak celkovo môže prísť až 10 000 ľudí,“ upozornil Semančík. Medzi ďalšie negatívne dôsledky by patrili pokles schopnosti udržiavať a zveľaďovať vzhľad vidieckej krajiny a nižšia úrodnosť pôdy.

„Výroba mlieka je dlhodobá v strate a dlhodobá robí niečo so stratou sa jednoducho nedá,“ konštatoval Semančík. Komora žiada okamžité finančné opatrenie cez kompenzáciu strát prvovýrobcov pre výrazný pokles nákupných cien vo výške podpory päť centov na kilogram mlieka, čo by celkovo znamenalo 43 miliónov eur od štátu.

Potravinári ďalej žiadajú stiahnutie prebytkov mlieka z trhu prostredníctvom Štátnych hmotných rezerv vo výške približne 600 ton a humanitárnej pomoci v objeme 1 700 ton predovšetkým do Ukrajiny.

Pomoc obchodov

Dlhodobým a systémovým riešením by bolo podľa Semančíka, aby obchodné reťazce pomohli s odbytom cez zvýšenie podielu predávaného slovenského mlieka a mliečnych výrobkov. „My sme dostali prísľub, ja chcem veriť, že sa tak aj stane,“ dodal.

Komora tiež apeluje na vytvorenie štátneho odbytového kanála, prostredníctvom ktorého by ministerstvá a im podriadené inštitúcie prednostne nakupovali domáce potraviny. „Nezabúdame ani na spotrebiteľa a tá požiadavka smeruje k tomu, aby sa zriadil odbytový fond a aby sme vychovávali spotrebiteľa,“ konštatoval riaditeľ komory.

„Dôsledky, za predpokladu, že pomoc nepríde rýchlo, by boli doslova fatálne. Naši chovatelia očakávajú od nás riešenia,“ uviedol. Štát by tak podľa komory mohol prísť o celkovú sumu 32 mil. eur ročne, pričom z toho 19,4 mil. eur na príjme od zamestnávateľov a 12,7 mil. eur by boli náklady zo strany štátu na zabezpečenie nezamestnaných chovateľov dojníc.

Ceny mlieka

Priemerná nákupná cena surového kravského mlieka na Slovensku bola za marec tohto roku na úrovni 25,9 centov za kilogram, pričom od februára roku 2014 táto cena klesla o 10 centov. Avšak niektorí prvovýrobcovia na trhu predávajú mlieko od svojich dojníc aj za 16, 17 alebo 18 centov za kilogram. „Nožnice medzi výrobnými nákladmi a realizačnou cenou sa naďalej otvárajú, čiže ten prepád sa zväčšuje a strata je z roka na rok väčšia a väčšia,“ povedal riaditeľ SPPK.

Na mesiac máj a jún SPPK očakáva ďalší pokles cien o približne dva centy. Náklady na výrobu mlieka sú 40 centov na kilogram. „Mlieko za 29 centov. Je to dehonestácia pracovníkov v tomto sektore. Klesli sme pod krízu z roku 2009, keď najlacnejšie mlieko stálo 32 centov,“ uviedol predseda Slovenského zväzu prvovýrobcov mlieka Alexander Pastorek.

Príčinami kritické situácie v mliečnom sektore sú podľa Semančíka minuloročné zrušenie mliečnych kvót, pokračovanie ruského embarga na vybrané potraviny a znížený dopyt Číny po sušenom kravskom mlieku.

Vidíme sice na konec vesmíru a jsme stále chytřejší, ale máme klapky na očích

Jan Petránek radio.cz

Je uprchlická vlna geniálním útokem na Evropu? Pojďme se podívat do budoucnosti na základě současných skutečností.

Hostem Martiny Kociánové byl komentátor, novinář, literát **Jan Petránek**

Martina: Vy jste na konci minulého roku říkal, že uprchlická vlna je geniální útok na Evropu. Takový dobře organizovaný trojský kůň. A to vzbuzuje celou řadu otázek. Kdo ten útok organizuje?

Jan Petránek: Když se sem ty vlny statisíců lidí dostávají, tak je to v Bruselu registrováno s takovým potměšilým kalkulem. Já vám představím účetního, který říkal, no co, tak Evropa má 500 milionů lidí, když sem přijdou 2 miliony lidí, kolik je to procent? Nejsou to jenom promile? Já když budu potřebovat sběrače mandarinek ve Španělsku, no tak oni se ty dva miliony v té Evropě ztratí.

Martina: Myslíte si, že je za tím opravdu jenom taková tupost?

Jan Petránek: Ta tupost tomu nebrání. Je to vychytralost těch, kteří jsou bohatí a je jim jedno, jak to hluboce změní poměry Evropy samotné. Můj přítel z Kladna, který je metalurg, ví, že do tuny žhavé ocele, která se ještě vaří, stačí přihodit pár gramů nějakého speciálního prvku a úplně se změní charakter té oceli.

A tohle to je přesně ta emigrační vlna. Mezi pěti sty miliony by se z hlediska demografické statistiky ty dva miliony mohly ztratit. Ale ne z hlediska charakteru jednotlivých národů.

Martina: Mně zrovna včera napsala paní Svobodová, že když to tak pozoruje, tak má pocit, že v poslední době se jakési orwellovské ministerstvo lásky rozhodlo tuto zemi a Evropu zlikvidovat.

Jan Petránek: Tak to tleskám. To je přesný. Orwell samozřejmě věděl, o čem píše. A byl to člověk, který měl taky koloniální zkušenosti. Je to původně Eric Blair, narozený v Barmě.

Muslimové by v arabských zemích, jako jsou Saúdská Arábie, Katar a Emiráty, byli jako doma, ale nechtějí být tam

Martina: Každý útok má nějaký cíl. My se tomu útoku, jak jste řekl, z Bruselu nebráníme, ale ta druhá strana jaký má cíl?

Jan Petránek: Já se dívám každý den na to, co píšou australské noviny a to proto, že Austrálie je tak daleko, že vidí celou situaci ve světě - Ameriku, Evropu, Asii - dost z dálky, čili s odstupem. Odstup je dost důležitá věc.

Byla tam jedna nádherná karikatura, která ve zkratce říká víc, než někdy celý dlouhý komentář. Jsou dveře dveře, v obou dveřích máte nahoře takové proříznuté okénko. Jedny dveře byly Evropské unie a tam před tím klečí v muslimským šátku malá holčička spíná ruce a Evropská unie tam má nějakou tu ruku, která jí podává zemli a Coca-colu.

Z těch druhých dveří, co jsou ze Saúdské Arábie, je vystrčená jenom přísná ruka a ukazuje "tam koukej jít, tady neťukej, koukej do Evropy!"

Saúdská Arábie má miliardy. Katar má miliardy. Emiráty mají miliardy. Celá Saúdská Arábie je obrovská plocha, kde by se třeba odsolovacím systémem, což už se částečně děje, daly zúrodnit obrovské pláňe. Do Saúdské Arábie by se Evropa pomalinku zčásti vešla. Tam by muslimové byli doma. Proč tam nejdu? Protože z komerčních důvodů je tam nepotřebují.

Martina: Naši hosté pan Luděk Frýbort a pan Benjamin Kuras, říkají, že pokud se některý muslim řídí Koránem, tak to vede k radikálním postojům. Pokud je to člověk mírný, tak je trochu laxní ve víře. A já přiznávám, já už se v tom vůbec nevyznám. Vy ano?

Jan Petránek: Já myslím, že ano. Podívejte se na největší město v Pákistánu Karáčí. Pákistán byl vytvořen zlými Brity, když štěpili Indii a mysleli si, že do smrti budou mít pořád vliv jak v Pákistánu, tak v Indii. A rozděl a panuj, to byl jejich tradiční způsob.

Karáčí má 16 milionů obyvatel. To je jako Česko a Slovensko dohromady, ale policie je zalezlá a nedělá tam nic, protože toto město ovládají gangy. Samozřejmě, že jsou to muslimové, ale jim je jedno, jak to myslí Alláh, jestli už vstal a co se mají pomodlit.

10 hlavních gangů, které si rozdělily Karáčí, tam po sobě denně střídají, jsou denně hory mrtvol, nikoho to nezajímá, protože nejde o vyloženě strategickou záležitost. Jde jenom o to, že Karáčí je mnohonásobné Chicago, jaké bylo ve 20. století v 30. letech. To je komerční záležitost. Nechte je, ať se střílí.

Zatímco když jde o syrskou válku, tak jde o to, kde která velmoc chce získat jakou pozici. Turecko by například hrozně rádo dostalo zpátky Mezopotámii, o kterou přišlo Sykes-Picotovou dohodou mezi ministry zahraničí Anglie a Francie 16. května rok před tím než skončila první světová válka. To už se porcovala Otomanská říše.

Vyznat se v muslimském světě, to je něco jako vyznat se v pravoslavné víře

Martina: Když se vrátím zpátky k Islámskému státu, tak organizace, která vyhlásila takzvaný Islámský stát, existuje už několik let a zdá se, že ji západ dosti podcenil. Barack Obama nedlouho před vyhlášením chalífátu o bojovnících Islámského státu mluvil jako o teroristech začátečnických, amatérech, a oni už za pár týdnů překonali řádění všech svých teroristických profesionálních předchůdců. Řekněte mi, čím to je? Jsme opravdu tak naivní a profesionální diviči? Anebo nás vlastně paralyzuje děs z té brutality?

Jan Petránek: Nechci sahat americkému prezidentovi do svědomí, ale on se jmenuje Barack Hussein Obama. Vyrůstal řadu let v jedné z největších muslimských zemí. V Indonésii. Dnes a denně tam viděl muslimy v té normální podobě.

Zalistujte v pamětech velkého komika Charlie Chaplina, jak se svým přítelem jednou přiletěl do Indonésie a tam ještě chodily Indonésanky muslimky jenom v sukýnkách a nahoře bez, protože blůzky nebyly, horko bylo, tak co by se krásná ženská horní půlka těla neproducovala takříkajíc v Evině rouše.

A bylo to naprosto normální, dokonce pár let poté, co tam byl milý Charlie Chaplin, si vzpomněla francouzská móda, že by mohla Indonésanky obléci a tak se začal z Francie vyvážet největší vynález proti gravitaci. Říká se, že Němci vymysleli proti gravitaci rakety a Francouzi vymysleli proti gravitaci podprsenky.

Francouzi prodávali podprsenky v Indonésii a samozřejmě Indonésanky se rády parádily, tak to začaly nosit. Ale islámský soud to zakázal, koukejte holky to sundat, protože jste vyzývavé a je to už na první pohled nemravné.

Tady vidíte, jak je možné, aby lidská mysl podléhala různým vzorům i v té módě. Ale říkám to proto, že když tam viděl Barack Hussein Obama ty normální muslimy, tak to v jeho podvědomí muselo zanechat myšlenku, že muslimové jsou normální lidi.

A trvalo to celá desetiletí, než došlo k tomu, že se muslimský svět radikalizoval. A byla to především Saúdská Arábie a její nejbližší okolí. Ještě horší to bylo potom, když vzniknul Pákistán, neboli stát čistých.

Já jsem v Pákistánu několikrát byl a víte, co mě nejvíc udivilo? Že když jsem předkládal pas a šel jsem celní kontrolou, tak mě šacovaly, jestli nemám u sebe zbraně, krásné muslimky v uniformách. Protože tam celní službu dělaly z velké části ženy. Čili opravdu vyznat se v muslimském světě, to je něco jako vyznat se v pravoslavné víře.

Čtete také: Migrace není blesk. Není to přírodní úkaz, nad kterým nemáme kontrolu

V okamžiku, kdy rozbijete Rusko, tak se ty statisíce lidí pohnou přes ruské pláňe do Evropy

Martina: Spousta lidí si všimla, že od vyhlášení Islámského státu se jejich území stále zvětšovalo, sílila jejich moc, rostla síla. Poprvé se to ale všechno začalo zmenšovat ve chvíli, kdy se do konfliktu vložilo Rusko. Je to zdání nebo je to realita? Ptám se vás jako skutečného odborníka na Rusko.

Jan Petránek: Gorbačov pohořel se všemi možnými projekty proto, že se domníval, že dá určitou autonomii jednotlivým republikám a oblastem. Původně jich bylo v ruské ústavě 89. Máte republiku Baškirii, republiku Čečenskou, republiku Kabardino-Balkarskou, republiku Tatarskou, republiku Mari El. Nikdy to není víc jak 5 milionů, ale jsou to muslimské entity.

Já jsem se ho v Kremlu ptal, když stál v devadesátém roce vedle Havla "Považujete za velký problém novou svazovou smlouvu, která je de facto protívahou staré ústavě v tom, jak se budou k sobě chovat jednotlivé regiony?". Potom jsem tutéž otázku dával Jelcinovi a ten říkal: "No, tak to je opravdu problém."

Tehdy chtěla být Tatarská republika vyjmuta. Mně to připadalo jako Lesotho, zvláštní království uprostřed Jihoafrické republiky. Je to obrovský problém sládit to. V Čečensku, kde je Kadyrov mladší prezidentem a má důvěru Moskvy, se Putin neodvážil mu v této republice zakázat mnohoženství. A když, tak jen na papíře.

Každý muslim v Čečensku má mít jednu ženu. A že má 3 další, čert to vem. Takže takováto je situace. Když Putin viděl, kolik radikálů utíká bojovat do Sýrie, tak řekl, „já je nesmím nechat, aby se tam vycvičili a vrátili se a rozbili mi Rusko“.

To je veliký sen strategů. Když se rozpadl Sovětský svaz, proč by se nemohlo ještě rozpadnout Rusko. To je velice špatná idea. Tu třeba zbožňuje europoslanec Jaromír Štětina, rozbít Rusko. Ale v okamžiku, kdy rozbijete Rusko, tak ty statisíce lidí se pohnou přes ruské pláňe do Evropy.

Nedělejte to. Nechte vyžrát Rusko do lepší podoby. Dá se říct, že už dneska se do Ruska vracejí ti, kteří byli kdysi vyhnaní z Kavkazu 1860, kdy carské Rusko a kozáci vyrubali Čerkesy. Tyhle ti Čerkesové, kteří jsou spojení etnicky, jako Češi jsou napůl Slezani a Moravané, tak Čerkesové jsou Adygejci, jsou to Kabardinci, to jsou Balkarci, ti se dneska už vracejí, ale ne ti, kteří by chtěli zpátky bojovat.

Chtěli zpátky domů a nemohli, dokud existoval Sovětský svaz. A Putin chce likvidovat jen ty, kteří se natolik radikalizovali, že by chtěli to Rusko rozložit. Rusko má před sebou strašnou věc. Musí se modernizovat a bude to trvat čtyři, pět generací.

Jelcinovo desetiletí znamenalo, a to se pořád málo registruje, že hospodářské ztráty jenom Ruska byly dvakrát větší, než byly ztráty za války celého Sovětského svazu.

Tam to stálo životy a tady si hospodářské ztráty Rusko způsobilo tím, že privatizovalo tím způsobem, jakým se to privatizovalo i u nás. Z mapy Ruska zmizelo jednatřicet tisíc měst. Dneska ruská města postrádají vnitřní infrastrukturu. Já jsem říkal, že jsem strukturalista. Město má mít vlastní výrobní a společenskou strukturu. Takhle zmizelo 80 % školek, zmizela pětina všech škol.

Martina: A čím to je?

Jan Petránek: Rusko se ekonomicky hroutilo. Teď je snaha to dalších 20 let napravovat.

Rusko není pro Evropu nebezpečím

Martina: Slyším ve vašem hlase správně, že svým způsobem máte pocit, že Putin je naděje moderního Ruska?

Jan Petránek: Já nevím. Já myslím, že Putin figuruje jako velký diktátor, ale on za sebou stačil postavit velký tým ekonomů, velký tým strategů, velký tým vojáků a tyhle ty týmy na sebe řvou. To jsou ta tajná shromáždění v Novo-Ogarjovu, kdy Putin jen kouká, co mu tam kdo předkládá.

Putin je ten, který je schopný skutečně dělat čtyřicet hodin denně, lítá jak hadr na holi do Vladivostoku a zpátky, a především se s pěnou u pusy, kterou před kamerami není vidět, zoufale snaží manažersky nastavit nějaký systém. Ale Rusko pořád ještě klesá a je pod obrovským tlakem.

Zatímco ta Evropa se svým způsobem rozpadá, myšleno ve struktuře Evropské unie, tak on se zoufale snaží o nějakou novou strukturu v Rusku. Ale v žádném případě Rusko, a to je to hlavní poselství, není nebezpečí pro Evropu.

Čtete také: Rusko je ekonomický trpaslík. Ztráty jeho plynu se bát nemusíme, říká Václav Bartuška

Vítězství nad islámským státem čeká na dalšího amerického prezidenta

Martina: Mnozí z hostů, kteří tady byli, dokonce říkali, abychom si nenalhávali, že se proti Islámskému státu můžeme ubránit bez Ruska. Někteří si nejsou jistí, jestli je to vůbec možné ještě i s Ruskem. Jak to vidíte vy?

Jan Petránek: Já myslím, že jo. Ale čeká to na dalšího amerického prezidenta. Já bych byl rád, aby to byl Trump, protože ten Trump je označován jako nesmírný hulvát, ale je to člověk, který ví odsad', až podsad'.

Martina: On je strukturalista?

Jan Petránek: Myslí si, že velice přesně ví. Vezměte si, jak se vždycky dívala Amerika na to, kdo tam přijde. Pod sochou Svobody jsem si přečetl "Nechte maličkých přijít ke mně", ano, všech těch utiskovaných a tak dále.

Ale Amerika si velice pečlivě vybírá, když tam někdo přijde a je to dejme tomu zubař, tak nezlob se, zubař tu máme dost. Koukej dělat něco jiného, pokud tě sem vezmeme. Ale jestli jsi, já nevím, takový doktor Pomahač, tady je naše otevřená náruč.

Martina: Ale musel si to opravdu velmi, velmi tvrdě vysloužit.

Jan Petránek: Samozřejmě. Já si myslím, že Amerika ví, které profese chce. Umí si tam vybrat lidi.

Máme před sebou budoucnost, která je nebezpečná. Všichni budeme sto tisíckrát chytřejší, ale s klapkami na očích

Martina: Zkusil byste mi charakterizovat tuto dobu v základních obrysech, jak by ji jednou mohli vidět analytici v budoucnu? Její základní klady, nedostatky, její velikost a naopak nízkost a největší omyly současnosti.

Jan Petránek: Jsme v super technickém století. Kdysi Marshall MacMillan říkal, že nám budou narůstat údy. To je fantastické, protože on věděl, že kolo, na kterém jezdíme, je extenze nohy. U toho nezustalo. Přišlo auto, to už jsou sedmimílové boty. Potom přišlo letadlo, to už má člověk křídla.

My jsme měli někde na zdi doma zavěšený telefon, teď máme mobily. To je extenze ucha, která může být najednou v Praze a zároveň v Americe nebo v Austrálii.

Máme oko, to oko vždycky vidělo na konec ulice, ale my máme počítač, který nám dovolí, abychom si přečetli denně noviny kdekoli na zeměkouli. Naše oko má tuto extenzi.

V oblasti SS22A, v souhvězdí Vodnáře na super sub milimetrovém přístroji astronomové zjistili ve vzdálenosti 11,5 miliardy světelných let celé uskupení nových gigantických galaxií. My dneska vidíme na konec vesmíru. To je toto století.

A Marshall MacMillan říká, ale když vám budu chtít vzít letadlo, to je jako kdybych vám amputoval křídla. Když vám vezmu možnost dívat se přes Hubbleův, v budoucnu to bude Jamesův, teleskop, nebo když vám vezmu počítač, já z vás udělám krátkozraké bytosti.

Já když vám vezmu rozhlasové mikrofony, no tak jako kdybych vám uříznu půl jazyku. Bude chtít lidstvo přijmout takovou amputaci údů, které takto narostly? Jazyk do dálky, oko do dálky, noha do dálky, křídla budeme mít. To je toto století.

Století, kdy především už dneska jsou vědci, kteří umějí ovládat třeba jenom jednu oblast a vedle jsou naprostí laici. A přitom wikipedie narůstá astronomickou rychlostí. Vědomost, kterou lidstvo disponuje a jeden člověk na to nestačí.

Já si vzpomenu, jak jsem byl na návštěvě u druhého nejchytřejšího člověka této planety po Einsteinovi a to byl Lev Landau. A když jsem mu říkal, jestli stačí se svým viděním vesmíru na soudobý vývoj (a to bylo před padesáti lety), tak on řekl "já svoji linii matematicko-kosmologickou umím sledovat, ale už jsou oblasti matematiky, kterým nerozumím". To říkal člověk einsteinovského formátu.

Martina: Pane Petráne, já vám moc děkuji za návštěvu u nás ve studiu a děkuji vám za to, že vy se pokoušíte nám ty klapky alespoň občas trochu nadzvednout. Díky moc.

Jan Petránek: Já vám děkuju. S tak milou „soubesednicí“ vždycky, kdy si vzpomenete. Váš Jan Petránek

50% manželství končí rozvodem.

Stále je to ale lepší

než těch druhých 50%, které končí smrtí.

Už nevěřím ničemu!!!

Otevřela jsem dveře s nápisem MUŽI a byl tam jen záchod ...

Pro dnešní děvčata není důležitý jenom zevnějšek , ale taky vnitřek. Například klimatizace, kožené sedadla a tak..

Email.

Je to otřesné, co se v České zemi děje a Cikáni se nám ještě vysmívají! A občané jsou už neskutečně naštvaní! Je to normální si vydržovat asociály?! Není! Jednou dojde k tomu, že ta bílá blbá huba vezme klacky do rukou a tu sebranku lempů donutí pracovat. Už dnes se dějí pochody ulicemi nespokojených gadžů, které obušky napadá policie, která má pomáhat a chránit. Ale koho? Pokud by Česká republika nebyla v E.U. byl by tu jiný pořádek. Romové by museli pracovat, jako většinová společnost! Takhle jsme donuceni si vydržovat parazity a práce se štíčí příživníky, kteří si ještě do EU. stěžují! Včera ukazovali z jedné vesnice třicet tlustých cikánů kolem 40-50 let, kteří nikdy nepracovali a žili si spokojeně jen ze sociálních dávek!

Nastupoval jsem před pár dny v Holešovicích do autobusu, čekala tam pěkná řádka lidí a tak nebylo jisté, zdali si všichni sednou. Cesta poměrně dlouhá, cca 100 km do Teplic. Když řidič otevřel dveře, ihned se tam objevily

čtyři cikánky, které v žádné frontě nestály a předběhly všechny čekající. Nikdo ani nemukl, jen já jsem je vyzval, aby si stouply do fronty. My máme průkaz volala jedna z nich, ale vám ho ukazovat nebudeme. To je normální, řekla mi starší paní, oni jsou takto zvyklé předbíhat. Šofér situaci ignoroval, asi nechtěl mít problémy. Od té doby jezdím raději autem, bych se nedostal do konfliktu, který by mě určitě semlel.

Tomu se říká rasismus zbabělého Českého národa, který jen stále a stále ustupuje, bojí se Cikánů a nechá si od nich kadit na hlavy! Chtěl bych se mít v Česku tak dobře, jako naši Cikáni! V pátek jsem si vyzvedával v lékárně léky a platil za doplatky. Přišla cikánka a nic dopláčet nemusela. "Dělej, ty jedna líná fuchtle!" drze popoháněla Cikánka lékárníci. Ta ani nemusela a léky jí dala. Doplatek doplatí sociálka! Podobně jako příspěvek za bydlení, penízky v hmotné nouzi atd. J. Wolf

"AUSTRALSKÉ" PONORKY

Naše vláda, která je v úřadu v Canberra, at je to Koalice Liberal-National, nebo Labor (s vlivem a přímrdem Greens), přichází každým rokem s tak zvaným White Paper,

tedy veřejným plánem, kolik dolarů věnuje na obranu Austrálie a jak to bude rozděleno. (Kdyby kompletně zrušili zasraný Foreign Aid, bylo by dost na obranu!)

Už před několika měsíci se jak v denním tisku, tak v odborných časopisech začaly objevovat zprávy, že bude absolutně nutné obnovit naši ponorkovou flotilu.

V historii RAN - (Royal Australian Navy) figurovaly dvě ponorky za 1.světové války, obě převzaté z RN - (britské Royal Navy), které už v našich barvách sloužily u tehdejší německé - German New Guiney, kde jedna z nich - AE-1 se potopila a byla nalezena až v devadesátých letech. Její ztráta nebyla v boji a nebyla nikdy vysvětlena.

Ta druhá - AE-2, se zúčastnila průzkumu Dardanell, ale po úspěšné akci uvízla a musela být posádkou opuštěna. V období mezi světovými válkami ponorkovou patrolovací a doprovodnou službu pro válečné lodi RAN, prováděla flotila různých britských RN ponorek, totéž během 2. světové války obstarávaly ponorky US.Navy, RN a spojenecké - holandské, které stačily odplout před Japonci z Dutch East India (nyní Indonesia).

Začátkem šedesátých let Austrálie objednala v Britanii (ve Skotských loděnicích) osm nových ponorek, ze kterých bylo dodáno šest - RAN-Oberon class (třída), které velice úspěšně a spolehlivě sloužily až do roku 2000, kdy byly vystřídány (fungl) novými ponorkami, draze koupenými ve Švédsku, i když postavenými v Austrálii.

Těchto šest ponorek RAN-Collins class, je už od začátku služby více v opravě, než v průzkumných a doprovodných akcích, prostě - "lemons"! To, že media čas od času přinášejí o nich pozitivní zprávy, jak při manévrech s US Navy naše ponorky pronikly jejich obranou a "potopily" i americké letadlové lodě, musíme brát se špetkou mořské soli! A co bychom se měli divit? Vždyť ti Švédové válčili naposledy před více než třemi sty roky a přestože některé zbraně i auta mají kvalitní, o ponorkové válce, jak se musí věst v Pacifiku, nemají ani ponětí. Ovšem, Švédy nelze z toho vinit. Ti, jako správní obchodníci, se snažili svůj model prodat a jednou z australských podmínek bylo, aby se podle švédských plánů ponorky stavěly doma, tedy v Austrálii! To bylo splněno, ale tím právě vyvstal další problém!

Australian Shipbuilding Industry i Maritime Services, jsou silně prošpikované levicovými Uniemi (Odbory), které jsou ve většině vedeny komunisty, (nebo "bývalými" komunisty), známými vydíráním extra příplatků a sabotážemi při práci na vojenských projektech. To není nic nového, už za 2.světové války, když Australské Imperiální Síly (AIF)od roku 1939 bojovaly proti fašistickým Italům (později i německému Afrika Korps), tyto australské soudruzi odmítali nakládat a opravovat naše lodi s vojenským materiálem pro AIF Diggers , protože prý to je "imperialistická" válka proti italským a německým "dělníkům"! Až teprve když Hitler napadl Sovětský Svaz, mentalita australských soudruhů se změnila a stali se konečně Australany (podle mého, všichni komunisté byli, jsou a budou svině!)

Ale těchto pár řádek je jen malá, informační vložka, kterou kdo mě zná, ví, že si nemohu odpustit. Námořníci všech zemí neřkají ponorkám "lod", ale zásadně "člun" (boat), snad proto, že první ponorky byly relativně malých rozměrů, oproti současným. Takže našich šest Collins class člunů vyplouvá na patroly a manevry a často sotva dokulhají do doků, aniž by se musely střetnout

(zatím) s nepřítelem a jak noviny píší, je očekáváno, že budou (muset) sloužit až do roku 2020! Současná vláda pana Turnbulla v tlaku těchto okolností, o kterých tady píší, vypsala konkurs na nové ponorky! Do tohoto konkursu se přihlásily firmy z Německa (Thyssen Krupp), z Japonska státní firma, stavící stejné ponorky Soryu pro japonské Navy a konečně firma z Francie DCNS. Všeobecné očekávání bylo, že zakoupíme ponorky z Japonska, které nám nabídlo ty nejlepší podmínky i ceny. Při debatách o námořní strategii jsem vždycky tvrdil, že ponorky má Austrálie pořizovat od spojenců a od zemí, které mají opravdové praktické zkušenosti s ponorkovou a protiponorkovou válkou.

Do té kategorie spadá Britanie (UK), ale ti konkursu nešli, ačkoliv zatím nám (Austrálii) britské ponorky vždycky výborně sloužily . Další spojencem, od kterého kupujeme pro ADF většinu válečného materiálu, jsou USA, ale ty také nepřipadají v úvahu, protože už nekonstruuji diesel-elektrické čluny, pouze na nukleární pohon a to je pro nás drahé! Takže tyto podmínky nejlépe splňovali Japonci, ale přišlo překvapení, nějaký rozhodující admirál a paní Ministryně Obrany, spolu s PM Turnbullem se rozhodli pro 12 člunů z Francie! Když tak koukám na statistiku odběru a nákupu válečného materiálu od Francie, jímá mě hrůza! Kdykoliv se jim zlíbí, porušují dohody a nedodají i zaplacené zboží, třeba za války ve Vietnamu nám odmítli dodat díly pro naše (od nich koupené) stíhačky Mirage, protože si hráli na "mírotvorce" i když svoji vlastní koloniální indočínskou válku "prosráli"! Totéž pak v r.1967 udělali Israeli - také s Mirage a s raketovými čluny. A za Falklandské války odmítali dát Britanii (přímému spojenci v NATO) detaily o Exocet protilodních raketách, které předtím (tajně) dodali Argentíně! Ted naposledy to udělali (v rámci EU) i Rusům, kteří ve Francii objednali a zaplatili dvě výsadkové a helikopterové lodě. Prostě ted chápu, co říkával můj táta, že : "Poslední dobrý Francouz padl u Waterloo!"

A ještě jednu malou poznámku k našim ponorkám! Po celou dobu služby Collin class člunů, naše RAN trpí nedostatkem dobrovolníků pro službu na ponorkách, přitom na těch Collin class musí sloužit i dobrovolníci Britové, Američané, Kanadané, Novozealandané a Jihoafričané. Jak seženeme posádky pro 12 člunů?

Nakonec ještě poznámku, o které jsem se už zmiňoval , tedy podmínka, kterou Turnbull zdrazňuje, jako úspěch, že Francouzi souhlasili s tím, že se ponorky budou stavět opět u nás, v námořních loděnicích v South Austrálie! Je sice pravda, že to zajistí práci asi 6000 Australanů, ale na druhou stranu kvalita práce našich Unionistů není nic solidního, takže naše RAN a hlavně životy našich námořníků jsou ohroženy ještě než se ty ponorky "narodí" a to nás budou stát 50 bilionů dolarů! psáno

7. května Sven F. REHULKA , Miranda NSW

Recept No.439

Holandský řízek

Budete potřebovat (pro 4 osoby):

600 g vepřového bůčku bez kostí a kůže
150 g tvrdého sýru (ementál, gouda, moravský bochník)
sůl a čerstvě mletý pepř
hrst hladkolisté petržele
3 ks vajec (1 do masové směsi + 2 na obalení)
1 lžíce smetany nebo mléka
asi 50 g hladké mouky na obalení
čerstvou strouhanku ze 2 – 3 housek
1 lžičku nastrouhané citronové kůry
rostlinný olej na smažení

Postup:

Maso zbavte případných chrupavek, nakrájejte na kostky a umelte najemno na masovém strojků. Sýr nastrouhejte najemno a promíchejte v míse s masem, solí, pepřem, polovinou nasekané petrželky a jedním vejcem a smetanou. Mísu přikryjte a uložte na půl hodiny do chladničky, aby směs ztuhla.

Směs rozdělte na 4 stejné díly (pro velké řízky) a vytvarujte z nich ploché a oválné řízky (5 – 7 mm vysoké). Postupně je obalte v mouce, prošlehaných vejcích a strouhance promíchané se zbylou petrželkou (viz Prima tip) a najemno nastrouhanou citronovou kůrou. V pánvi rozpalte vyšší vrstvu oleje a řízky usmažte po obou stranách dozlatova. Nechte odsát tuk na papírových ubrouscích a podávejte.

VYUŽIJTE VÝHODY DOMLUVIT SE VLASTNÍM JAZYKEM

DIRECTORY pro předplatitele, min. 6linek, \$60 ročně
Jídlo a Restaurace

„LA BOHEME“ Restaurace a Bar:
adresa: 199 Glebe Point Road, Glebe
Tel. číslo: 9660 5639
**Už taky není
O velikonočních
Ukončila provoz**

Wisteria Place cafe,
156 Megalong Street, Leura
Te., 0421 335 835
Otevřeno:
ve čtvrtek v pátek a v sobotu
od 17.00 do 21.00

DENTIST
Dr. Goran Pechanats.
100 Redfern St., Redfern (02)9698 1273
check-up +2 x-rays+ cleaning \$150.00
full porcelain crown \$1100
We accept vouchers from dental hospital
09/IX/16

**Samolepicí reklama, Polepy aut,
Tisk,
Grafika, Produktová fotografie**
Wild FX, Slade Rd, Bardwell Park, NSW
Aleš = T: 0450 556 125, E:
ales@wildfx.com.au

Pronájem chaty v Beskydech
Celoročně obyvatelná, kompletně zařízená chata
pro 2 – 6 osob na lukrativním místě 5 minut od
sedačkové lanovky na Pustevny s nádherným
výhledem z velké terasy.
Zavolejte paní Haně na mobil +420 604 971 964
nebo napište email beskydy-chata@email.cz
www.beskydy-chata.com

Služby pro studenty

**Education, Immigration & Travel
Consultancy**

Od roku 1993 nabízíme služby spojené s vyřízením
studentského vísa a vyberem správné školy.
V Sydney provozujeme největší česko-slovenské
studentské centrum. Jste turisté či studenti a máte
zájem o prodloužení pobytu v Austrálii? Naši
studenti mají zdarma k dispozici vizové konzultace,
design studia a zadosť o studentská vísa, wifi,
multimediální počítače, kopírování, tisknutí atd.
Zklamal Vás přístup jiných agentur?
Chcete si být jisti s prodloužením Vašeho
studentského vísa?
Nemůžete najít školu, která Vám vyhovuje?
Chcete zdarma využívat našich služeb?
Nabízíme nejširší výběr jazykových, odborných škol
a universit po celé Austrálii a to za bezkonkurenční
ceny!
Nabízíme reálnou pomoc s nalezením práce a
ubytováním. Jako jediná česko-slovenská agentura
v Sydney nabízíme LEGALNI imigrační poradenství.
Číslo imigrační licence: 0208424 Český mluvčí,
0741913 Slovensky hovoriaci, 1277981 Polsky
mluvici Kontakt: Marek, Peter nebo Michal,
sydney@australiaonline.eu

AUSTRALIA ON LINE TRAVEL

Nabízí bezkonkurenčně nejlevnější cestovní
produkty po Austrálii, Novém Zeelandu,
Asijskopacifické oblasti (Fiji ...), ale také letenky do
všech destinací světa včetně Česka a Slovenské
republiky. Travel agency licence: 2TA07248,
Kontakt: Stanka nebo Lenka,
travel@australiaonline.eu
Navštivte naši kancelář **AustraliaOnline /
Australiaonline Travel**
Suite 301, 39 Liverpool Street, NSW 2000
Contact:
Education section: 02 – 9003 0455
Immigration section: 02 – 9003 0466
Travel section: 02 – 9003 0456

www.australiaonline.eu
www.facebook.com/AustraliaOnlineAustralia
01/IX/16

Study. Work. Travel.

Information Planet má 20 let zkušenosti, 4000
studentů ročně, 100 zaměstnanců, 2 kanceláře v
Sydney, Perthu a Brisbane, 30 kancelářů v Evropě,
Jižní Americe, Austrálii i Kanadě.
Nabízíme pomoc s prací, imigrační službami. Dále
také zprostředkováváme, cestovní agenturu, velké
slevy pro naše klienty, party, promotions.
Poradenství při výběru školy, univerzity, viz,
kontakt: Katarina, Barbora, Estera
email: europe@informationplanet.com.au
mobile: 0420 300 863
Poradenství ohledem práce, Kontakt: Veronika
email: service@informationplanet.com.au
mobile: 0424 142 581
Kancelář v Centru adresa: Level 5, Clarence
Street 285, Sydney 2000 NSW
Kancelář na Manly : 41-A The Corsor, Manly 2095
NSW

www.informationplanet.cz_a
www.informationplanet.sk 25/III/16

Školy

Czech and Slovak School of Sydney
Green Square School, 237 Botany Road, Waterloo
P.O. Box 150; Randwick, NSW 2031
http://www.czechandslovaksschoolofsydney.org.au
Principal: Kateřina Larbalestier, : 0417 683 400
Česká škola v Perthu
Woodland Primary Sch., 7 Bentwood Ave., Woodlands,
(08) 9245 8137

Česká škola v Melbourne puvodní
v prostorách St. Mathew Church, Cheltenham
Principál: Vlasta Šustková, Tel: 03 9551 0279 ;
0408 088 167

Česká škola v Melbourne nová
V Sokole vedení: Zuzana Vasitch Tel. 03 90172216
Slovenská dětská beseda/Slovak Little School
of Melbourne, 2-12 Derby Street, Kew Vic 3101 -
info slovaklittleschool@gmail.com
Marta Kapustová/0437699690 or Nora
Kovarcikova/ 03 98504517.

Apoštoláty (Apostille) vyhotovuje:

Apostille Australia Certificate Service
Henry Deane Square; Shop 5, 14-18 Lee Street
Sydney NSW 2000 tel: (02) 9211 1881
Cena se pohybuje kolem 200\$

New South Wales Passport Office
Level 7, 26 Lee Street; Sydney NSW 2000
Cena se pohybuje kolem 60\$

Czechoslovak Club of ACT,
Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan
NSW 2620

vydává dvouměsíčník věstník **Beseda.**
Československý klub v Queenslandu,
25 Upfield Street Burbank Qld 4156
Tel / Fax: (07) 3343 3489

✉ ccq@csklubqld.org.au
President Mr. Frank Carroll; Jednatel Mrs. Stana Bilková

Naše stránka: **csklubqld.org.au**
Měsíčník **"Krajanský List"** Redakce Staňa Bilková
Asociace Čechů v Austrálii
28 Church Street, Fortitude Valley QLD
P.O.Box 142, ph.07 3399 4613
Fax.07 3290 4379 vydává "Na Slovičko."

Československý klub v SA,
P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007
tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život.**

Czechoslovak Country Club,
320 Devonshire Road, Kempas Creek, 2171,
tel. 02 9606 8703

Czech and Slovak Association in Tasmania,
144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008
ph. 6228 0707

Česko a Slovensko sdružení v Západní Austrálii
PO Box 604, Mundaring WA 6073
President: Jarda Kabelka 0434 082 739

Secretary: Olga Goerke 0413 912 586
e-mail: czechslovakwa@hotmail.com
casopis "KLOKAN" vychází 12 x do roka.

Sokol Sydney, www.sokolsydney.com
16 Grattan Crescent, French Forest, 2086

tel.: 02 9452 5617 vydává „Věstník“

Sokol Melbourne,
497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051
tel.: není, email: sokol@aapp.net.au

pres.: Věra Zlatá Tel.: 0411 143 980

vydává měsíčník **Kvart**

Český a Slovenský klub na N. Zélandě,

P.O.Box 27 332., Wellington

tel., 478 5977; fax.: 477 9377

Gus.knot@xtra.co.nz,

měsíčník **Střípky Čriecky**

Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159

Lockes Way, Belgrave South 3160,

Czech Pensioners Association Inc.

ukončila činnost k 1.dubnu 2004

Združení austrálských Slovákov v Sydney.

30 Vaugham, P.O.Box 142,

Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153

vydává dvouměsíčník „**Slovenský štít**“

Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný súbór

+ **Slovenský klub v Južnej Austrálii**

5 Walter Street, Thebarton, 5031

ph.: 08 8352 8072

Slovenský klub „Ludovít Štur“.

105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020

ph:03 9802-9674, vydává: **Zornička** (quarterly)

Združení Austrálských Slovákov vo Viktórii

PO Box 263 Kew Vic 3101,

vydává čtvrtletně **Slovenské zvesti.**

Austrálsko-slovenské informačné centrum

Vojtech Michael Markus

9 Hillard Street; East Malvern VIC 3145

tel.: 0061-3-95711729; fax: 0061-3-95720838

e-mail: mmarkus@ozemail.com.au

Združení Slovákov v Queenslande

463 Old Bay Road; Burpengary, QLD 4505

tel.: 0061-7-55279008; e-mail: vatra@primus.com.au

Slovenské združení v Západnej Austrálii

17 Edelweiss Way; Beckenham 6107 WA

tel.: 0061-8-94517121; fax: 0061-8-93586858

e-mail: slovak_wa@hotmail.com

Generální Konzulát České republiky,

p. Hana Flanderová, ing., generální konsulka,

169 Military Road, Dover Heights, 2030

phone: 02 9581 0111 fax: 9371 9635

telefonní číslo na konzulární pohotovost pro nouzové

případy, které se stanou mimo oficiální úřední dobu

naseho generálního konzulátu je **0402 312 806**

nebo **0401 547 584** (pouze náhradní číslo).

Úterý 9:00-11:30, 13:30-15:30; Středa 9:00-11:30

Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30

Honorár. konzulát Slovenskej republiky v Brisbane

honorární konzul: Michal Horváth

adresa: Level 12, 239 George Street, Brisbane,

Queensland 4000, Austrálie

tel.:7-3221 7000 email: horvath@starmist.com.au

Honorár.konzulát Slovenskej republiky v Melbourne

honorární konzul: Vojtech Michal Markuš

adresa: 25b Latham Street Bentley East, Victoria

3165, Austrálie

tel.: 3-9570 2837; fax: 0061-3-9570 2837

mobil: 0421 635052;email:vmmarkus@bigpond.com.au

Honorární konzulát Slovenskej republiky v Sydney

honorární konzul: Milan Neklapil

adresa: Lakes Business Park, Unit G1, 2B Lord

Street, Botany, NSW 2019

tel.: 0061-2-833 511 22; fax: 0061-2-833 511 21

email: consul@hcsr-sydney.org

Honor. konzulát Slovenskej republiky na N.Zélande

honorární konzul: Peter T. Kiely

adresa: Level 11, PriceWaterhouseCoopers

Centre, 188 Quay Street, Auckland

tel.: 0011 64 9/ 366 5110-1; fax:0015 64 9/ 303 0338

email: kiely@kic.co.nz

České velvyslanectví v Canbeře

8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006

Slovenské veľvyslanectvo v Canbere

47 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph.: 02 6290 1516 fax: 02 6290 1755

Mimo úředních hodin v naléhavých případech

funguje stála služba (00612/ (0) 487 201 047).

http://www.mzv.sk/canberra

Česká obchodní komora v J. Austrálii.

Czech Chamber of Commerce Australia Inc.

Komora v současné době nevykonává

žádnou činnost.

Cz.-Australian Chamber of Commerce

Michal Kozar, President adresa: PO Box 179

Baulkham Hills, NSW 1755, Sydney, Australia
Tel.: (+61) 0421 812 547

MAZUR - CARGO SERVICES P/L

www.mazurcargo.com.au

vaše zavazadla lodí do Evropy .

Cena: AU\$5 5.80 za kilo, od 10 do 31kg

MELBOURNE: Sunshine: (03) 9363 5132 Rowville:

(03)97023142 , Geelong: (03) 5277 0458

SYDNEY: (02) 9773 3969

ADELAIDE : (08) 8370 4759 (08) 8258 13331

Nemáte dosud navrácen svůj majetek

odcizený během minulých režimů?

Informace, které nejsou v médiích najdete na

www.akcapek.cz.

A potom Kliknete na odkaz „ICC Den Haag“

Připojte se , a nevdávejte se.

19/IV/17

NAATI akreditovaná překladatelka/tlumočnicka

z a do Slovensciny.

Preklady s pečiatkou, akceptovane na kazdom urade.

Legalny business zalozeny v Austrálii. Dobre ceny.

Kontakt: **denisa.rinak@gmail.com**

Tel.: +61 459 470 424

05/03/2017

What is political Correctness?

Political Correctness is a doctrine, recently

fostered by a delusional, illogical minority

and promoted by a sick mainstream media,

which holds forth the proposition that it is

entirely possible to pick up a piece of shit by

the clean end!

Neposílejte peníze v hotovosti

na Noviny poštou!

Uložte \$77 přímo do banky

ANZ,

na náš účet, ale dejte nám vědět!

Noviny :

BSB 012 030 Acc:

536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá,

dejte tam vaše členské (na obálce

před jménem) nebo telefonní číslo.

Malý klouček napjatě sleduje kněze,

který hřebíkem přibíjí oznámení na

vývěsku: "Chceš si přečíst, co

nového tady oznamuji?" ptá se ho

potěšeně kněz. "No, spíš chci slyšet,

co budete říkat, až se klepnete do

prstu."

Malý Honzík šeptá tatínkovi do ucha:

"Když mi dáš 10 korun, povím ti, co

říká mámě každé ráno jeden pán."

Znepokojený otec vytáhne minci a

dá ji synovi: "Tak co říká?" "Dobré

ráno, nesu vám poštu."

Farář se ptá na hodině náboženství

dětí: "Kdo chce jít do nebe?" Hlásí

se všichni kromě Pepička. "Proč ty

do nebe nechceš?" "Protože

maminka říkala, že mám jít ze školy

rovnou domů!"

Přijde ve výtvarné výchově paní

učitelka k Pepičkovi a ptá se ho:

"Proč si udělal tatínkovi modré

vlasy?" "No protože nemám pastelku

která maluje plešatě."

Děkujeme za Pomoc Novinám:

I.V. Slezacek - \$13.00

Svatoslava Výborná - \$23.00

Eva a George Trzicky- \$23.00

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: V Perthu,

Sydney ve slovenském kostele (viz níže) a ceske mse svate budou slouzeny v kostele Holy Innocents Parish 1a Webb St. Croydon NSW 2132, tel 9747-4291 Každou druhou nedeli o 11,30 hod. **Česká Mše Svata** Každou štvrtú nedel'u o 11,30 hod. **Slovenská Svätá Omša** Každý prvý piatok o 19,30 hod. **Slovenská Svätá Omša** Ďakujem o. Peter Krigovsky Adm.

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou nedel'í v měsíci je mše svatá v 11. ráno. (mimo září kdy jr svatováclavská pout')

Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedel'iu o 12:00 hod v A'Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

ACT

Czechoslovak Club of ACT,

Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620 www.beseda.org.au.

otevreno prvni a treti sobotu v mesici od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

NSW

Český a Slovenský Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek PO Box 330 Kemps Creek 2178;

Objednávky, rezervace haly (narozneniny,svatby,slavnostní příležitosti) tel. mobil 0434 143 148 www.cscountryclub-sydney.com.au, cscclubsydney@gmail.com, ovlivací hodiny: Pátek od 18 hod., Sobota od 17 hod., Nedele od 12hod. Tradicni Ceska a Slovenska jidla. Velku vyber Ceskoslovenskych (lihovin) alkoholickych napoju. Rezervace jidel v restauraci 02 9606 0904, mobil: 0422347375. Tesime se na Vas a vase pratele.

Slovenská Hala a katolícky kostol Sydney

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153 www.skcsydney.com

Slovenská Svätá Omša Každú nedelu ráno o 10:15 hod.

Sokolský Národní Dům Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, tel 9452 5617, www.sokolsydney.com. Info: všeobecné Jarda Krejčík 9807 4468; akce v tělocvičně Pavel Ott 9804 7297; program kina a knihovna Petr Čermák 9981 4765.. Pátek 20 až 21 hod. půjčování českých a slovenských knih a videofilmů

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton tel.: 08 8346 4181 P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007

Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs. klubu: http://www.csclubsa.com

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156; Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin, Informace: Stana Bilkova Tel: (07) 3271 1646

Večeře: polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 16 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld.,ph: 07 3399 4613

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051

Tel.: nemaji President: bude

Každé úterý od 12.00 hod Lunch, vaří Eda a Věra Zlatých

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.

(Zuzana Vasich)

Každé čtvrték -12.00 hod. Karetní odpoledne u kávy, zákusky

11.října v 19:30 – zpěvák Petr Nagy –

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

PO Box 604, Mundaring WA 6073

President: Jerry Kabelka 0434 082 739

Secretary: Olga Goerke 0413 912 586

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program

On air: Digitální vysílání DAB+ SBS3, čtvrték 17-18h

On demand: Internet, smartphone SBS Radio App,

podcast

Digitální terestriální vysílání v těchto městech:

Sydney, Canberra, Melbourne, Adelaide, Perth, Brisbane, Darwin

Poslouchat lze i na digitální TV

W: www.sbs.com.au/czech

F: facebook.com/SBSczech

T: twitter.com/SBSczech

E: czech.program@sbs.com.au

T: 02 9430 2723 (Filip Koubek)

A: 14 Herbert Street, Artarmon NSW 2064

M: Locked Bag 028, Crows Nest NSW 1585

„Radioforum“ on 2RRR FM 88,5 MHz

slovenské vysielanie moderuje Paľo Virág

každú nedel'iu v Sydney od 18 do 19 hodine.

Telefón v štúdiu 02 9816 2938

email: radioforum8@hotmail.com

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie**

každy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia

Matulova, 07 3343 3064.

Canbera rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní

Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287

4347, fax: 02-6287 4348, e-mail:

ahojradio@centrum.cz

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 16. května. Léta Páně 2016.

Becherovka, Rum, Fernet,

Griotka, Česká piva

Budvar, Zlatopramen, Plzen,

Monday – Friday 8.30-17.00

Goulburn Wines & Spirits

9-13 Brisbane Street

Darlinghurst, NSW 2010

02 9264 8459

email sales@goulburnwines.com.au

Wholesale and retail 01..01.17

Hledá se

Jiří BRNOVJAK z Č.R. kamarád Fony Zemana, hledá **Ladislava SOTOLÁŘE**, (prý) žijícího v Austrálii ! -

- prosím, ozvěte se do redakce Novin !

Než půjdete na Český konzulát

Jen takový poznatek. Až půjdete na Český konzulát mějte u sebe peníze v hotovosti, kartou platit nelze. Kousek od konzulátu je takový podnikavý filuta, ve svém obchůdku má ATM který se tváří, že funguje, ale když ho chcete použít, nahlásí vám, že je momentálně mimo provoz.

Filuta za pultem vám řekne, že tam nejsou bankovky, ale když si něco koupíte tak zařídí aby ATM fungoval. Tak jsem si vzala vodu a filuta odemkl ATM, dál tam dvě padesátidolarovky, zmáčknul pár tlačítek a najednou ATM fungoval. Jo takhle se vydělávají doláče:-)))

Alenka

Vážení čtenáři, toto je sice dopis z Viktorie , ale může se to stát kdekoliv, buďte opatrní, Váš Vydavatel

Dear multicultural media outlets and community organizations.

Please see the below media release for your distribution in relation to fraudulent calls claiming to the Collingwood Police Station demanding money.

We would greatly appreciate you promoting this in your networks so people are aware; calls are not from the Collingwood Police Station or any law enforcement agency if they receive a call they should not pay money and report the matter to their local police station.

Kind regards

Louise Baring,

Communications Manager, Victoria Police

COLLINGWOOD POLICE STATION FRAUDULENT CALLS CONTINUE

Police are continuing to receive calls from members of the public claiming to have been contacted by someone calling from Collingwood Police Station and demanding money.

The phone scam is believed to have started on 27 April and is currently under investigation.

Members of the public have continued to contact police stating they received a call from the number 9419 4911, which is the Collingwood Police Station.

The calls are threatening in nature and the caller demands a sum of money from the victim as well as their location. The caller tells the victim that there are pending Federal charges against them and if they pay the money, the matter will be resolved.

The calls are not from the Collingwood Police Station or any law enforcement agency.

There has been no breach of police phone lines and investigators believe the offenders are using programs that allow for a chosen number to be displayed when calling victims.

Reports of the calls have been received from a number of locations across the state and are not limited to the Collingwood or inner city areas.

If you receive a call, police ask that you do not pay the money and report the matter to your local police station.

Anyone with further information about the scam is urged to contact Crime Stoppers on 1800 333 000 or submit a confidential crime report at

www.crimestoppersvic.com.au

Těž mi došlo emailem od známého

Four phone calls this morning.. all claiming to be the ATO (Australian Taxation Office) and telling me I owe them money. When I asked them to quote my tax file number to prove their identity they all went quiet and hung up. BEWARE !!

Nevěřte telefonům vydávající se za Policii, Daňový úřad či soud a tak dále.

Reklamní bublina Snídaně není nejdůležitější jídlo dne, zjistili vědci

Autor: Radek John Tíden

Vaše maminky a babičky neměly pravdu. Snídaně není zdaleka tak důležitá, jak si myslíte. Když ji občas vynecháte, nic se nestane.

Presvědčení o nutnosti pořádné snídaně je v naší kultuře hluboce zakořeněné. Vedle stovek článků ve všelijakých časopisech o zdravém životním stylu o tom svědčí i přísloví. Říká se: "Snídej sám, o oběd se poděl s přítelem a večeri dej nepříteli," nebo "Snídej jako král, obědvej jako rádce a večer jako chud'as". Weby, noviny, televize, rádio, a další sdělovací prostředky nás neustále bombardují informacemi o tom, nakolik je snídaně zásadní. Když nebudeme pořádně snít, ztloustneme, dostaneme cukrovku, rakovinu, infarkt a kdo ví co ještě. Nakonec umřeme strašlivou smrtí.

Jsou pro to ale důkazy? Skupina vědců v čele s Jamesem Betsem z univerzity v britském městě Bath se je pokusila napřed najít ve vědecké literatuře. Neuspěla. Neuspěla práce o prospěšnosti snídaně sice existují, ale nejsou důvěryhodné.

Proto se badatelé rozhodli prověřit zásadní roli snídaně sami. Zjistili, že měřitelné rozdíly mezi snídajícími a nesnídajícími lidmi jsou překvapivě malé. Všechny podrobnosti svého výzkumu zveřejnili v odborném časopise *The American Journal of Clinical Nutrition*.

Pozorování není důkaz

Výzkumy užitečnosti snídaně většinou potvrzují dobře známá klišé: když se pořádně nasnídáte, budete mít přes den menší hlad a méně toho sníte. Nebudete přibírat, a vyhnete se tak srdečním onemocněním nebo cukrovce. "Problém je, že tyhle výhody, jakkoliv logicky znějí, jsou většinou předpoklady založené na observačních studiích a nikdy nebyly skutečně testovány," řekl Bets časopisu *New Scientist*. To znamená, že autoři výzkumů jen pozorovali každodenní život lidí, aniž by na něm cokoliv měnili.

Takový výzkum ale nic nedokazuje. Snídající lidé mohou být zdravější z jiných důvodů. Třeba proto, že víc cvičí a méně jezdí autem, lépe spí (a proto se ráno stihnou najíst) a tak dále. Nedá se odlišit, jestli jsou zdraví, poněvadž snídají, nebo nesnídají, poněvadž jsou zdraví. Bets a jeho spolupracovníci proto sehnali dobrovolníky, které náhodně rozdělili na snídající a nesnídající skupinu. Pak u nich důkladně změřili všechno možné.

Hladovění pro vědu

Snídající skupina měla za úkol sníst do jedenácti hodin ráno asi 3000 kilojoulů. Nesnídající měla až do oběda hladovět a pít jen vodu. Výzkumníci očekávali, že se nesnídající lidé kvůli rannímu hladovění během dne přecpou a dohromady toho spořádají víc, než kdyby se ráno najedli. Dopadlo to ale naopak. Nesnídající skupina snědla za den v průměru něco málo přes devět tisíc kilojoulů, kdežto snídající necelých jedenáct a půl tisíce.

Vědci měřili i hladiny různých hormonů v krvi. Byl mezi nimi třeba ghrelin, což je hormon způsobující pocit hladu, nebo inzulin, který řídí koncentraci krevního cukru. Nesnídající skupina měla - asi nepřilíš překvapivě - ráno vyšší hladinu gherelinu než snídající.

Na konci dne to ale bylo naopak, takže snídající lidé usínali hladovější než nesnídající. Ze statistického pohledu se ale hladiny hormonů, které mají co do činění s jídlem, u obou skupin nelišily.

Klystýrový doktor

Vědci měřili i koncentrace LDL (zlého) cholesterolu a tzv. C-reaktivního proteinu, který může signalizovat horší kardiovaskulární zdraví. Ani v jednom se snídající a nesnídající skupina nelišila. Jediný rozdíl, který stojí za zmínku, byl ve fyzické aktivitě. Hladovější lidé vydali 4213 kilojoulů za den, kdežto snídající 6063. Zdá se, že když máme hlad, šetříme energií, i když si to nejspíš asi neuvědomujeme. Celkově jsou ale důkazy o blahodárnosti pořádné snídaně poměrně slabé. Je

samozejmě možné, že nám zlepší náladu, což Bets a spol. měřením nezaznamenali.

Už zmíněný *New scientist* poznamenává, že by za mýtem snídaně coby nejdůležitějšího jídla dne mohl stát John Harvey Kellogg (1852 - 1943). Tento americký lékař se proslavil jako vynálezce kukuřičných lupínků. Byl to velký propagátor zdravého životního stylu. Z dnešního pohledu působí však některé jeho myšlenky spíš kuriózně.

Kellogg byl příslušníkem církve adventistů sedmého dne. Patřil tedy k typům lidí, kteří brzy očekávají druhý příchod Krista a vykládají bibli doslovně (například včetně příběhu, že svět vznikl během šesti dnů). Kellogg hlásal kromě zdravé výživy i cvičení a sexuální abstinenci a byl velkým zastáncem klystýrů. Doporučoval jejich pomocí vpravovat do střeva bílý jogurt. Nutno ovšem poznamenat, že se dožil jedenadevadesáti let, takže na jeho přístup mohlo skutečně něco být.

Foto: ČTK, LEHTIKUVA/Ossi Lehtonen, picture alliance, Chris Radburn, Michael Idler

Kmoníček: Směřování Česka se nemění, Západ ale ano

Kritici Miloše Zemana nevnímají, že poměry a směřování západních států jsou jiné než v předchozích dekádách. Uvedl to v Otázkách Václava Moravce šéf zahraničního odboru kanceláře prezidenta Hynek Kmoníček. Reagoval tak na názory, podle kterých hlava státu preferuje dobré vztahy spíše s východními velmocemi – tedy Ruskem a Čínou. Podle Kmoníčka prý Zeman na západní orientaci země nic nemění.

Hynek Kmoníček Zdroj: ČT24

Podle Kmoníčka si řada lidí pod pojmem „směřování na Západ“ představuje zastaralý koncept. Zeman ve svém pohledu na Evropskou unii či NATO prý reaguje na proměnu samotné západní politiky. „Česká republika nadále směřuje západním, nikoliv východním směrem, jenomže tak trochu směřujeme na Západ, jak vypadal před deseti lety,“ řekl blízký spolupracovník Zemana. „On prosazuje dál směr na Západ, ale ten se mezitím posunul někam dál,“ dodal. „Kdybychom se tady bavili s kýmkoliv v roce 1995, tak by průměrný člověk v Praze řekl, že touží, aby Praha do dvou let vypadala jako Brusel. Zeptat se ho teď, tak si vzpomene na včerejší zprávu, že je tam 19 procent aktivních muslimů oproti 12 procentům aktivních katolíků.“ Europoslanec Pavel Telička (nestr. za ANO) ale kritizuje prezidenta za to, že se nesnaží do unijní politiky aktivně sám zasahovat – a místo toho hledá oporu na východ od Unie. „Není to otázka toho, kde se Západ změnil. My jsme součástí, a pokud chceme být součástí, tak to ovlivňujeme, ale nikoliv tím, že budeme spojence házet přes palubu,“ dodal.

Od české vlády by také rád viděl „energičtější postoj“ vůči zahraničnímu počínání prezidenta. „Nemyslím si, že silný politik jeho typu se nechá zatlačit do nějakých mantinelů, ale rád bych viděl, aby se sešel s vládou i poradci a snažil se sladit klíčové postoje,“ zmínil v pořadu Telička.

Podle Kmoníčka jsou ale názory Hradu a Strakovy akademie ve většině témat shodné. „Rozdíl mezi prezidentem Zemanem a premiérem Sobotkou není politický. Je to rozdíl mezi vyjádřením introverta a extroverta. Oba mohou vyjadřovat to samé a používat jiná slova, ale mají mnohdy naprosto tytéž pozice,“ namítl.

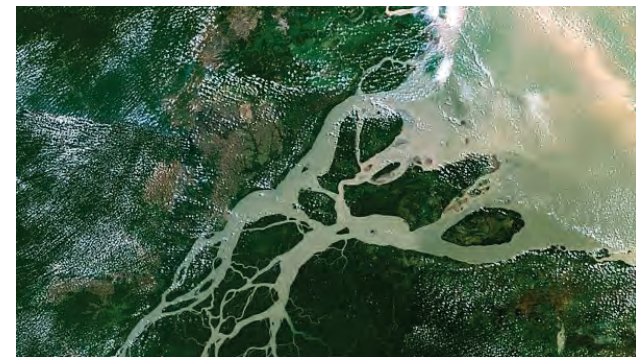
Na konci ledna prezident při příležitosti poloviny funkčního období vlády doporučil, aby měl Sobotkův tým více odvahy při jednání s Evropskou unií. Prezident jako příklad, kdy Česko nepostupovalo razantně, zopakoval kritiku jednání o migrační krizi. „Lituji, že se vláda nepředala k Maďarsku a Slovensku ve věci žaloby na Evropskou komisi v otázce migračních kvót,“ řekl tehdy Zeman.

Loni byl například jediným státníkem EU, který se zúčastnil čínských oslav konce války v Tichomoří. Diskuze vzbudily i výroky Zemana při nedávné návštěvě čínského prezidenta v Praze. Předchozí pravicová vláda byla podle něj poddajná tlaku Spojených států a Evropské unie, kvůli čemuž došlo k ochlazení česko-čínských vztahů. „Teď jsme opět nezávislou zemí a tvoříme zahraniční politiku, která je založena na našem vlastním národním zájmu,“ řekl čínským novinářům.

CT 24

U ústí Amazonky našli vědci obrovitý korálový útes

Nečekaný objev učinili vědci u ústí Amazonky. V bahnitě vodě se nalézá obrovitý korálový útes s desítkami druhů ryb a mořských hub, jehož rozloha dosahuje až 9300 kilometrů čtverečních. Zpráva vědců podle britského listu *Guardian* zaskočila i těžební společnosti, které v oblasti zahájily ropný průzkum.

Delta Amazonky na satelitním snímku FOTO: Profimedia.cz

Experti existenci korálového útesu s množstvím korálů, mořských hub a korálových ryb ve vodách při ústí Amazonky nepředpokládali. Mnoho největších řek světa totiž v systémech útesů způsobuje velké prolákliny a žádní koráli zde nežijí.

Korálům se nadto daří v čisté, slané vodě s dostatkem slunečního svitu. Rovňkové vody nedaleko ústí Amazonky však patří k nejvíce bahnitým na světě. Veletok unáší velké množství usazenin i tisíce kilometrů po proudu a vyplavuje je stovky kilometrů do moře.

Útesu, který je zhruba 965 kilometrů dlouhý a nejvýše 120 metrů hluboký, se pod vrstvou sladké vody z Amazonky podle všeho daří existovat. Podle studie otištěné v pátek v časopise *Science Advances* je ve srovnání s ostatními útesy relativně "chudý". I tak zde však experti našli 60 druhů hub, 73 druhů ryb, hvězdičky, langusty a další formy života.

Největší korálový útes světa, kterým je Velký bariérový útes, je dlouhý přes 2000 kilometrů a široký od dvou do 150 kilometrů.

V oblasti se má těžit ropa

Objevily se však zprávy, že útes se nachází ve vážném nebezpečí. Brazílská vláda podle médií prodala část oblasti při ústí Amazonky na ropný průzkum a následnou těžbu. Celkem prý jde o 80 bloků, přičemž ve čtvrtině z nich se už rozběhla těžba. Má se za to, že některé bloky se nacházejí při horním okraji útesu.

"Takto rozsáhlé průmyslové aktivity představují velký problém pro životní prostředí," uvedli autoři studie.

Novinky, ČTK

House sitting NSW & VIC.

Chystáte sa na dovolenku a nemá sa kto postarať o Vášho psíka alebo záhradu? Rada sa postarám, robím house sitting hoci kde v NSW-Victoria. 0402 034 409 renatamorgan@yahoo.com Spojte sa so mnou, milujem zvieratká a kvetiny, mám referencie.

V Cannes začal filmový festival, otevřel ho film Woodyho Allena

V jihofrancouzském letovisku Cannes začal ve středu večer 69. ročník věhlasného mezinárodního filmového festivalu. Otevřel ho film Café Society amerického režiséra Woodyho Allena. Agentura DPA připomněla, že Allenův snímek zahájil tento festival již potřetí. Očekává se, že filmovou přehlídku navštíví na 200 000 diváků.

Zleva herečka Blake Lively, režisér Woody Allen, herečka Kristen Stewartová a Jesse Eisenberg při úvodním ceremoniálu 69. filmového festivalu v Cannes FOTO: Joel Ryan, ČTK/AP

Na červeném kobereci se večer představili hlavní herci z Allenova filmu Kristen Stewartová, Blake Livelyová a Jesse Eisenberg. Fotografům zapožovala i devíticelenná porota, které předsedá režisér George Miller. Členy poroty jsou například zpěvačka a herečka Vanessa Paradisová nebo herci Kirsten Dunstová, Mads Mikkelsen či Donald Sutherland.

Filmový svátek, který potrvá do 22. května, představí v hlavní soutěži 21 snímků. Mezi soutěžními snímky je například Julieta španělského režiséra Pedra Almodóvara, The Last Face amerického tvůrce a zároveň herce Seana Penna či La Fille inconnue belgických bratrů Jeana-Pierra a Luca Dardenneových.

V hlavní kategorii se představí i snímek vzniklý v česko-francouzské koprodukcii. Film Personal Shopper je od francouzského režiséra Oliviera Assayase. V sekci Cannes Classics budou mít zájemci příležitost zhlédnout digitálně restaurovaný český sci-fi film z roku 1963 Ikarie XB 1. [celá zpráva]

Český film bude zastoupen také v nezávislé sekci La Quinzaine des Réalistes, kde bude promítán animovaný snímek Jana Saska Happy End. ČTK

Skauti, Hrad, Chránová hora, Židé.

Lubomír Stejskal NevPes

Otevřu internet a – já mám snad zamlžené brýle! Na českém Pražském hradě si nesmí slušní a pokojně se chovající Češi zazpívat českou hymnu? Vskutku, je to tak. Problém není v mých brýlích na čtení.

Už delší dobu říkám, že veškerý svět se zbláznil. Z bezpečnosti důvodů. Toto je jeden z nich. Jistě: hradní mluvčí se omluvil.

Je tedy všechno v pořádku? Neení!

Ti mladí lidé si budou ten incident pamatovat hodně dlouho, možná po zbytek života. Asi jako já, když jsem na začátku sedmé třídy základní školy (září 1968) při hodině ruštiny, poté, co zazněla věta „Sovětský svaz – největší země světa“, pln rozhořčení z okupace, jen tak šeptl v lavici:

- No jo, zase se vytažou.

Nato soudružka učitelka:

- Stejskale, co jsi to říkal?

- Že se zase vytažou.

- Tak se seber a mazej za dveře.

Do konce hodiny jsem pak stál na hanbě. (Tenkrát to tak fungovalo, dnes by to nejspíš řešil úřad ombudsmana.) Na takový zážitek ve dvanácti se jen tak nezapomíná.

Domnívám se, že mladí lidé, kteří stáli na místě, kde jsme v čase Vánoc popíjeli u stánků skvělý punč a kde na trzích kvetl skvělý byznys (a nikomu to nevadilo, taky proč, bylo to fajn – a hymna v podání skautů by byla taky fajn), jsou na tom podobně.

V čem je problém?

Nemělo by nám být jedno, v jaké režimu žijeme. Jakou podobu má náš bezpochyby demokratický režim. Řeknu to otevřeně: nechci žít v systému, kde vás státní moc (obecně, policista v jejích službách pak konkrétně) zbuzeruje – a pak se vám někdo, byť sám mluvčí prezidenta, omluví. Co je to platné, když škoda už byla spáchána. Kdo smaže pocit křivdy a nespravedlnosti z myslí dětí?

Dějí se kolem nás absurdní věci. To, co se stalo před hradní bazilikou sv. Jiří, je o to absurdnější, vytane-li nám na mysli cirkus, který doprovázel návštěvu strýčka Si – prezidenta ČLR a šéfa tamní komunistické strany.

Skauti na nádvoří Hradu si nemohou zazpívat českou hymnu. Daleko odtud, na jeruzalémské Chránové hoře, nejposvátnějším místě náboženství Izraele, neb tam stály dva Chrán, se zase nesmějí Židé modlit – přesto, že jsou ve své zemi, ve svém hlavním městě. Proč? Aby neuráželi, ba neprovokovali Araby. Muslimské Araby. A izraelské úřady to v zájmu udržení klidu a pořádku respektují.

Koho ale mohla v prostoru mezi katedrálou a bazilikou urážet či provokovat česká hymna? A když ne urážet a provokovat, tak proč vlastně vadila? A čím nás prodloužené ruce mocných této země překvapí příště? Neuchylujeme se z cesty svobody na cestu „byrokratury“?

Chlumec je strašná díra, nadával lékař v televizi. Starosta mu teď hrozí vyhazovem

Stačilo jedno ostřejší vystoupení v televizi a praktický lékař Zdeněk Postler si zadělal na problémy s vedením Chlumce. V Show Jana Krause se totiž o poměrech ve městě, v němž

žije, rozpovídal o trochu více, než by se starostovi města líbilo, a tak od něj dostal otevřený dopis. V něm mimo jiné stojí, že pacienty brzy čeká změna ošetřujícího lékaře.

Svérázný lékař proslulý svým netradičním humorem Zdeněk Postler přijal na začátku května pozvání do show Jana Krause. Jeho slova, která pronesl na televizní obrazovku, ho však stála problémy se starosty města.

Tomu se totiž nelíbilo, když Postler hovořil o Chlumci jako o „noclehárně“ a jako o „nepředstavitelné díře“, kde chybí obchody a základní služby. Některé pacienty pak označil za chorobně stěžovatele. Důchodci se podle něj přes víkend nudí, a tak po neděli vyrazí zadarmo k lékaři, tedy k němu. Kritizoval také nedostatek pracovních míst a řekl, že chápe, proč mladí lidé „zdrhají“ z Chlumce pryč.

Bývalé starosty Chlumce navíc označil za „opilce“ a „superkomouše“. Současný šéf města podle něj zas nic

nedělá. Jenže jeho reakce na sebe nenechala dlouho čekat. "Vaše vystoupení v televizním pořadu Jana Krause dle mého názoru velmi hrubým a nevybíravým způsobem veřejně poškodilo jak image našeho města, tak i jeho občany," píše starosta Roman Zettlitzer v otevřeném dopise.

„Je s podivem, že po více než dvaceti letech života v našem městě jste schopni se takto vyjadřovat o našem městě, kde žijete, a o pacientech, kteří Vás živí,“ pokračoval s tím, že „pokud tedy vnímáte našeho město a jeho občany tímto způsobem, nezbyvá než Vám doporučit změnu svého působení a vyměnit strašnou díru v Krušných horách za nějakou pro Vás atraktivnější lokalitu a občanům pak změnu svého ošetřujícího lékaře - já tak učiním v nejbližších dnech,“ napsal na závěr.

Tímto dopisem se lékař pochlubil na svém facebookovém profilu, kde mu lidé vyjadřují podporu. „Mě to neurázilo. Já to pochopila. Ale kdo chce psa bít, hůl si vždycky najde,“ píše jedna z obyvatelek Chlumce.

Sám Postler se k otevřenému dopisu vyjádřil dost kriticky. „Mám v plánu na něj podat trestní oznámení za pomluvu, vyhrožování a za to, že úkoloval veřejně prospěšné pracovníky, aby mě šmírovali a praskali, kdy jsem a nejsem v práci. On si myslí, že je můj nadřízený,“ sdělil rozzlobeně serveru Denik.cz.

Není to ale poprvé, kdy se Postler díky svému ostřejšímu humoru dostal do centra zájmu na sociálních sítích. Do Show Jana Krause byl ostatně pozván kvůli oznámením, které čas od času vylepuje na dveře své ordinace. „V pondělí

nepředepisujeme důchodcům chronické léky. „Já chci jenom“ se v pondělí nedá stihnout“,“ napsal kdysi. Posledně zas pacientům vzkázal, že jede na koncert „skvělé“ metalové skupiny Camelot do Prahy, a tak posouvá ordinaci hodinou.

„Chci se

vyspat, takže zítřejší ordinace začne až v 9 hodin. Dokud to jde, odmítám nazout bačkory, sednout k televizi ke stupidním seriálům a otevřít si lahvičku. Zatím mám rád kvalitní hudbu a hezký holky a přeju si, ať mi to vydrží co nejdéle,“ ulevil si. Sk Lidovky

V australském dole našli extrémně vzácný fialový diamant

Těžařská společnost Rio Tinto se pochlubila fialovým diamantem nalezeným v australském dole Argyle. Kámen nechala vybrousit a očekává se, že by se mohl prodat za čtyři milióny australských dolarů, což je v přepočtu asi 70 miliónů korun.

Diamant našli loni a z původní váhy 9,17 karátu ho vybrousili do oválného tvaru. Po úpravě váží 2,83 karátu.

I přesto se jedná o vzácný a drahý kousek, vždyť v dole Argyle se za posledních 32 let našly fialové diamanty o celkové váze pouhých 12 karátů (po vybroušení), uvedla společnost v prohlášení.

Společnosti Rio Tinto diamant před prodejem vystaví v červnu postupně v Kodani, Hongkongu a New Yorku. Není překvapením, že se jedná o hlavní tahák jejich letošního nabídky. Novinky.cz

Dvě irské jeptišky přistály v Americe po dlouhé cestě lodí a jedna povídá druhé: "Slyšela jsem, že v téhle zemi jedí lidé psy." "Je to sice divné, ale my jsme se rozhodly žít v této zemi a tak budeme jíst to, co jedí američané." Jen co opustily přístav, šly k prvnímu pouličnímu prodáváči, který měl na vozíku napsáno HOT DOGS. "Dva hot dogs, prosím." řekla Matka představená. Prodáváč jim pečlivě zabalil požadované zboží. Jeptišky zaplatily, obě spěchaly do blízkého parku a nedočkavě rozbalily jídlo. Matka představená se začala červenat, potom se naklonila k druhé sestře a řekla: "Prosím tě, jakou část psa jsi dostala ty?"

Jak si Zemanův přítel a spol. užívají na Západě a Rusům kážou obětování se pro vlast

Jan Jandourek REFLEX

Systém ruského vládnutí je prolezlý pokrytectvím. Na jednu stranu se lidem ukazují ostatky svatých a horlí proti Západu, na druhou stranu si úzká elita spojená s Putinem ulívá peníze do Panamy a jinam a žije v neskutečném blahobytu Dobrý známý Miloše Zemana Vladimir Jakunin patří k těm, jehož jméno se v minulých dnech propíralo v souvislosti s čilými finančními transakcemi ruských boháčů z Putinova okolí. Jakunin býval šéfem monopolních ruských železnic, dělal sluhu už za komunistického režimu a měl blízké vztahy s tajnou službou KGB, tedy zločineckou organizací, která moskevský režim podpírala. Jakunin je tím mužem, který pozval Zemana v roce 2014 na ostrov Rhodos, kde se konala konference s názvem Dialog civilizací. Pořádalo ji Světové veřejné fórum a Zeman tam jel místo toho, aby cestoval na Valné shromáždění OSN.

Sunday Times přinesly před pár dny odhalení, že Andrej Jakunin, syn tohoto protizápadního ideologa Vladimira Jakunina, má další londýnský byt. Ten je ještě větší než ten dosavadní, o kterém se už vědělo. Jak si všímají Moscow Times, zatímco Jakunin jezdil po Rusku s relikvií pásu Panny Marie a vyzýval Rusy, aby se vyvarovali kontaktu se Západem, jeho vlastní syn Andrej mezitím tajně získal britské občanství a jeho vnuk chodil na britskou soukromou elitní školu. Takhle to chodí v praxi. Pravoslavné relikvie jsou tu pro lid, který si utahuje opasky, pro lid jsou určena i varování před prohnáním Západem, ale jinak si tato vrstva nečiní žádné zábrany užívat si kapitalistických západních vymožeností ze všech sil.

Když přišla aféra Panama papers, došlo i na Rusko. V seznamech mezi těmi, kdo si uložili majetky v daňovém ráji, je i žena Dmitrije Peskova, Putinova mluvčího. Peskov sám je znám tím, že na svatbě se svou poslední ženou měl na ruce hodinky za 670 000 dolarů, což nijak neodpovídá jeho (deklarovaným) příjmům. Je tam i Alexej Patrušev, synovec Nikolaje Patruševa, bývalého šéfa FSB, nástupkyně slavné KGB, a kmotr Putinovy dcery. Strýček Nikolaj stále varoval Rusy před nepřátelským Západem.

Běžným Rusům se kvůli západním sankcím zapříčiněným okupací Krymu a zákazům dovozu některého západního zboží zhoršuje životní úroveň, ale smetánka využívá společnost Mossack Fonseca k přelévání svých peněz. Jaké pokrytectví v Rusku vládne, to se vědělo už dávno, teď má ale veřejnost další pikantní detaily o tom, jak to doma chodí. Jak v Moscow Times píší, ve své poslední knize antropolog Mancur Olson popisuje dva druhy banditů: potulné a stabilní. Podle jeho teorie kdysi lidé prostě něco ukradli a potom odešli. Pak někdo přišel na to, že je možné prostě zůstat na místě a vybírat poplatky. Tak vznikla vláda, popřípadě civilizace. Stabilní bandité se stali součástí společnosti, které vládli. Vynucují bezpečnost, aby maximalizovali svoje zisky. To vytvořilo vládu práva a nakonec jim zabránilo být bandity.

Oliver Bullough v Moscow Times dodává, že je to šikovná teorie, ale padá, když narazí na něco takového, jako jsou offshorové finance. Pokud bandité mohou krást tak, jak se jim zlíbí, začnou využívat daňové ráje, aby skryli původ svých peněz. Utrácejí je někde jinde. Offshorové bandité jsou něco zcela nového. Kombinují v sobě obě kategorie potulných a stabilních lupičů. Jejich peníze se „toulají“, zatímco oni sami jsou na místě. Mohou tak vydělávat peníze donekonečna, aniž by měli nějakou potřebu zlepšovat společnost, ve které žijí. Pro bandity je to nejlepší kombinace, společnost z toho ale nemá vůbec nic.

Podle průzkumu Crédit Suisse Global Wealth Report z minulého roku za patnáct let Putinovy vlády v Rusku střední třída (tí, kdo vlastní majetek odpovídající 18 000 až 180 000 dolarů a tvoří 4,1 procenta populace) získala 137 miliard dolarů v aktivech. To se nezdá být tak špatné, píší Moscow Times. Jenže pak zjistíte, že nad střední třídou je ještě další vrstva, asi 0,5 procenta populace, která za stejnou dobu získala hned 687 miliard dolarů. Horní desetina obyvatelstva vlastní 87 procent bohatství v Rusku. Jak píše server pbs.org, 111 miliardářů v Rusku vlastní 19 procent bohatství. Tato nerovnost je důsledkem toho, že s majetkem nepřichází žádný pocit odpovědnosti vůči společnosti. Pak se objevují lidé jako Jakunin, kteří hlásají odvržení Západu, ale jeho vlastního syna se to z nějakého důvodu netýká. Být offshorovým banditou ještě neznamená, že jde nutně o něco nezákonného. Je to ale záležitost mimořádného pokrytectví, pokud je to ještě spojeno s kázáním druhým o tom, jak se mají uskromnit pro vlast.

Ruská moc má navíc tendenci tuto podobu společnosti šířit do zemí, kde Moskva uplatňuje svůj vliv. Jedním ze služebníků této expanze je i Miloš Zeman a skupina jeho

věrných. Ti samozřejmě jen sbírají ohlodaň kosti, které padají ze stolu. O jejich charakteru a pojetí vlastní důstojnosti vypovídá, že jim to stačí. K tomu ještě přidají pár řečí o tom, jak se osvobozujeme od Západu. Aspoň někdy člověk ví přesně, z čeho je mu nevolno.

Romové a Cikáni

Luděk Ťopka NevPes

Jak s těmi dvěma názvy tohoto etnika nakládat, ptají se mnozí v rozpacích. Slovo Cikán se jim zdá téměř nadávkou a Rom zase něčím cizím, umělým. To první je historickým pojmem vžitým v naší zemi po staletí, tím druhým se zase jeho nositelé sami hrdě nazývají.

Řešení a vysvětlení je snadné. Každý národ nazývá jiné národy jménem, které si pro ně stanovil, zatímco oni si říkají ve svém jazyce tak, jako po věky jejich předkové. Proto je zcela zbytečné dělat z této skutečnosti společenský problém.

Je tedy zcela přirozené, že Čech nazývá cizince např. Němcem, Italem, Francouzem, Španělem a Rumunem a nikoliv Deutsche, Italiano, Español, Français či Romano a žádný z nich to necítí jako urážku.

Takže Rom je pro Čecha Cikánem (s velkým C, ovšem), zatímco Čech je pro Cikána gadžem (a tady si nejsem jist, zda toto slovo v romštině nezačíná také versálkou). Neplatí to ale jen pro našeince, ale pro každého cizince bílé pleti. Toto slovo má v romštině značně pejorativní význam. Znamená nevychovaného člověka, „vidláka, kterému sláma čouhá z bot“, a „gadžovina“ je pojem pro nekvalitní věc nebo nechtěný jev. Tato slova jsou v daném významu zejména v Prešovském kraji na Slovensku běžně používána (viz Wikipedie). Naproti tomu Rom znamená v romštině člověk(!).

Je třeba ale přiznat, že i „Cikán“ má podobnou příchuť, leč nikoliv z podstaty českého jazyka, ale ze způsobu života, povahových vlastností a vztahu k evropské společnosti tohoto národa po dobu řady staletí uplynulých od jeho příchodu z Indie. Jde o národ rasy indoevropské, stejně jako my, a tedy nelze původ jistě nevráživosti mezi Cikány a Čechy považovat za rasistický, ale za čistě genetický a společenský. Blíže není třeba nic vysvětlovat, jsme s ním téměř všichni dostatečně seznámeni, abychom si mohli vytvořit svůj vlastní názor. Takže potud úvod a teď ten můj nedávný zážitek, který mne k němu inspiroval.

Vracel jsem se jednoho srpnového dne v horku pravého poledne z nákupu v našem NC Tesco. Kdo mne zná, ví, že když po ulici vleču svou vietnamskou tašku na kolečkách, ohnuť „do vinklu“, a hledět tím pádem spíše do země než před sebe, vypadám ještě starší, než opravdu jsem. A tak jsem i ten den pomalu míjel lavičky, které naše radnice rozestavila podél ulice, jež mne vede domů.

Obyčejně jsou všechny obsazeny bezdomovci s jejich taškami a nezbytným vínem v krabicích, které pak, již suché, ještě dlouho zdobí okolí. Jenže tentokrát jsem jen tak koutkem oka zaznamenal, že to místo pro můj znavený a bolavý hřbet je obsazen tlustou matronou v zelené sukničce, pestré kazajce a šátkem ých růží. Vedro mne tlačilo a žízeň táhla, takže po třech minutách jsem již stál u domu, odemkl a vtáhl to svoje zavazadlo do příjemně chladného zádveří. Vtom jsem ucítil, že mi ho někdo bere z ruky, otočil se a přede mnou stála ta polednice z lavičky. Vklouzla za mnou do domu tak obratně a tiše, že jsem se jí opravu lekl.

„Co tu chcete, koho hledáte?“ vypadlo ze mne automaticky, než jsem si uvědomil, kdože to je.

„Ja vam pomužu, pane, mate těžkou tašku!“ bere mi jednou rukou vozík a druhou – proboha! – se chystá mne obejmout.

„Děkuju, není třeba a odejděte, prosím!“

Jenže to zdvořilé „prosím“ ji povzbudilo, a tak ten pohyb dokončila a už mne drží jako zápasník při nelsonu. A kdyby byla opravdu chtěla, mohla mne při své váze položit snadno na lopatky. Nu, na to jsem byl nucen zareagovat už méně zdvořile. Vytrhl jsem jí svoje vozítko z jedné ruky a svůj křk vykroutil z druhé. Zvedl jsem svou francouzskou berlu oběma rukama do horizontální polohy, jak to dělali kdysi esenbáci při demonstracích, a houkl:

“Vypadněte, než použiju násilí!“

Snažila se nepohnout, ale když měla hůl na dva coule od nosu, vycouvala a já za ní ty těžké domovní dveře s úlevou a trochu zbytečně hlasitě zavřel. Při cestě výtahem na své vysoké patro jsem si položil otázku: byla to Romka, nebo Cikánka?

Odpověď jsem si našel brzy a po kratší diskusi se svým druhým já jsem uznal, že je třeba být na podobné kousky života lépe připraven. Ono má pravdu, že s mým Rossi 38 Special by to asi bylo přehnané, ale že takový paralyzér nebo alespoň plynovka by mohly stačit. Uznal jsem to a unesl se, že se vybavím co nejlevněji. Malou, do hrsti vhodnou tekutou střelou nebo pepřovým sprejem za bratru 250 Kč.

Koupil jsem si tedy pepper sprayhned druhý den, ale jak vyzkoušet jeho účinnost? Tot' otázka, nerad bych, aby v kritické chvíli selhal. Takže jsem to zkusil jako se zbraní na střelnici. Zavřel jsem se v našem malém sklepě, na dva kroky od bílé zdi „vystřelil“ jednu krátkou dávku a s uspokojením zaznamenal na zdi mokrou, půlmetrovou kruhovou stopu. Vynikající trefa a ještě silnější účinek: po pár vteřinách jsem sotva stačil utéct za dveře, ve výtahu čtyři minuty slzel a v koupelně vyplachoval oči několikrát za sebou až do půlnoci. Vytrpěl jsem si své, ale vím, že mám účinnou zbraň za pouhou čtvrtinu tisícovky.

A jaké z toho plyne poučení? Být ostražitý, vždy připraven jako skaut a nechodit na zajíce s kanónem! A samozřejmě - naučit se rozeznávat Roma od Cikána.

Katastr selhává, neuchrání před zloději nemovitostí

Starý pán podepsal smlouvu k faktickému převodu pozemku na nového majitele, aniž ale vzhledem ke svému zdravotnímu stavu tušil, co podepisuje. Jeho dcera to zjistila a chtěla převod zastavit. Jenže z dokumentace bylo zjevné, že otcův podpis není falešný, takže katastrální úřad převod zastavit odmítl.

Nabízelo se pokusit se zvrátit případ soudní cestou, neboť podpis smlouvy provázela nátlak a bylo možné podat žalobu na určení vlastnictví. Avšak to by vyžadovalo svědectví oklamaneho starce, což kvůli jeho podlomenému zdraví nebylo vhodné. Rodina proto od žaloby nakonec ustoupila a ukradenou nemovitost novému nabyvateli ponechala.

„Nechci, aby si rodiče něčím znovu procházela a nějak se to proti nim obrátilo. Víc bych to neřešila,“ řekla LN Jaroslava Kinská, dcera původního majitele. Po nepříjemném zážitku nicméně vyhledala jednu ze soukromých společností, které hlídají změny v katastru nepřetržitě.

Důvod zájmu je prostý. Pokud totiž původní vlastník podvodem či chybou úřadů o nemovitost přijde a nezareaguje včas, konkrétně do 52 dnů od podání návrhu na změnu v katastru, musí se připravit na vleklý a nákladný právní boj. Pokud si navíc změny nevšimne do tří let, o svou nemovitost přijde definitivně. Jde o důsledek nového občanského zákoníku, který platí od ledna 2014, a novely katastrálního zákona. Nyní platí, že kdo je ve veřejném katastru zapsán, je také jako vlastník brán. A zločinci toho dovedně zneužívají.

Se zfalšovanými dokumenty dokážou změnit vlastníka, aniž by se to skutečný majitel nemovitosti dokonce dozvěděl. Katastr jej sice o změnách musí ve lhůtě 20 dnů vyrozumět, jenže zločinec s falešnou plnou mocí zařídí i přesměrování doručovací adresy na poště. Docílí tím toho, že se původní majitel o krádeži dozví pozdě, pokud vůbec.

Nový občanský kodex rovněž posiluje takzvaný institut dobré víry. Čili pokud někdo od zloděje nemovitost koupí, musí původní majitel prokazovat, že nový majitel nezískal dům či pozemek v dobré víře. V praxi ovšem podvody probíhají tak, že zločinci nemovitost obratem přeprodávají předem domluveným kupcům. Lidovky

Přežijeme současnou migrační vlnu?

Václav Klaus NevPes

Otázka, kterou jste vybrali jako název mého dnešního vystoupení, je nejen plně legitimní, ale je naprosto na místě. Není nadsázkou. Zkušenost mi říká, že si ji lidé v celé Evropě, myslím běžní, normální lidé, kladou dnes a denně. „Neběžní“ lidé, tzv. evropské elity, si ji bohužel nekladou. Ti v dnešní masové migraci nic nebezpečného nevidí nebo se alespoň tváří, že nevidí. Pokusím se vysvětlit, že se mýlí a proč se mýlí. Je třeba jim sdělit, že **je tato migrační vlna, a masová migrace vůbec, pro Evropu osudovým nebezpečím**. Nepodaří-li se to, je třeba tyto elity, což je pozice za jakou se považují, co nejrychleji vyměnit.

Některé z nás trápí i to, **proč tato migrační vlna, vlna masové, nikoli individuální migrace, vznikla?** Nevede nás k tomu pouze naše intelektuální zvědavost. Odpověď na tuto otázku souvisí s odpovědí na to, proč migrace vadí a jestli ji přežijeme. Pokusme se dát na tyto otázky srozumitelné a hlavně neoportunistické odpovědi.

1. Proč vznikla současná migrační vlna?

V naší, nedávno publikované knize **Stěhování národů s.r.o.**[1] jsme s Jiřím Weiglem odmítli módní tvrzení, že jsme v tom – myšleno, my Evropa – nevinně, že jsme nic takového jako dnešní masovou migraci nechtěli. Nejsme si naší neviností jisti. Odmítáme sebeomlouvající a ze zodpovědnosti se vyvazující výklad, že migrační vlna vznikla jen a jedině proto, že jsou na Blízkém Východě a v severní Africe (ale i v řadě oblastí Západní Asie a střední Afriky) natolik zničené, rozbité, válkou zpusťosené,

nedemokratickou ideologií islamismu poškozené země, že z nich lidé utíkat musí a že je to plně pochopitelné. To pravda není. Drtivá většina z nich utíkat nemusí. Pouze chce.

Stejně tak odmítáme tezi, že má Evropa – z jakýchkoli absolutistických humanistických pohnutek – povinnost tyto migranty velkoryse přijímat. A že se to týká každého, kdo se hromadně, více méně organizovaně, na velké vzdálenosti (bez ohledu na své vlastní – vzhledem ke svému osobnímu bohatství – obří migrační náklady), leckdy až příliš suverénně (více méně nárokově), dožaduje vstupu do Evropy. A dělá to, i když to pro něho znamená opuštění své domoviny a vstup do úplně jiné kultury, civilizace, jazykového prostředí, ale i klimatických podmínek. I to je naprosto absurdní.

Vidíme to tedy složitěji než „vítači migrantů“, a to z celé řady důvodů:

1. i když víme, že dnešní Islámský stát v Sýrii a Iráku nemalou změnu situace oproti minulosti znamená, víme i to, že tragická – v našich evropských očích – situace byla v tomto regionu již léta či spíše celá desetiletí a přesto žádná migrační vlna nenastávala;

2. víme, že byla **individuální migrace** v průběhu lidských dějin běžným prvkem lidského chování, ale víme i to, že **k masové migraci** musí něco (nebo někdo) dát zcela neobvyklý impuls. Migrant tímto impulsem musí být přesvědčeni o tom, že území, kam chtějí migrovat, buď musí násilím dobýt, nebo musí dostat dostatečně přesvědčivé ujištění, že jsou na tomto území vítáni. Abstrahujeme-li od střetů migrantů s policií na hranicích Makedonie, žádná velká bitva o Evropu se zatím neodehrála. Platí tedy to druhé.

Pro migranty sice může být v různých situacích rizikem nedělat nic a zůstat na svém domácím území, ale stejně tak musí vědět, že rizikem je i migrovat. Musí také vycházet z toho, že **na migraci není nárok**. Musí vědět, že ve světě existují hranice, pohraniční stráž, vízová povinnost, složité azylové řízení, tresty za nedovolený přechod hranic, tresty za pašování lidí, atd. Shrnuto: emigrovat je obří riziko, není-li k dispozici velkorysá pozvání;

3. masová migrace je vyvolávána hlavně tím, že svět v posledním půlstoletí zažívá mimořádnou chaotizaci a narušení dlouhodobě utvářených vzorců chování, k čemuž Evropa nemálo přispěla. O dnešní migrační vlnu si proto „koledovala“. Patří k tomu

- **všeobecné přijetí** (téměř religiozním způsobem obhajované) nezodpovědné, utopické, proto v podstatě antihumánní **doktríny lidských práv**, která se tváří, že je na široce definovaná práva nárok, že pro tato práva stačí, aby byla v libovolné situaci „zavedena“, a že už to, samo o sobě, automaticky, vytvoří jistý politický, ekonomický a sociální systém (všemi humanisty obdivovaný). Je to doktrína, která nechápe, že něco jako právo je **produktem určitého společenského uspořádání**, v lidských dějinách zcela mimořádně se vyskytujícího, nikoli jeho předpokladem;

- rozsáhlý, zejména v západním světě uskutečněný převrat tradičních (chcete-li evropských) hodnot, elementárních principů lidského chování, životního stylu a respektu k hierarchicky uspořádanému principu lidské společnosti. Tato radikální změna je důsledkem teprve teď se plně prosadivšího **vítězství kulturní revoluce šedesátých let**, která nebyla „osvobozením“ člověka od – Marxem definovaných – okovů kapitalistické společnosti, ale „pseudoosvobozením“ od lidskými dějinami utvářených civilizovaných, kulturních (tedy nebarbarských) společností a od osvědčených prvků lidského chování v elementárních životních situacích. Nemám moc rád termín kulturní marxismus, ale začínám se s ním pomalu smiřovat. Přesto je pro mne to, co se dnes děje, spíše Sartre a Marcuse, Rudi Dutschke a Cohn-Bendit než Karel Marx. V Evropě (i USA) teprve dnes v plné síle prožíváme dopady „kulturní“ revoluce 60tých let;

- v Evropě ve stejné době zvítězila **doktrína evropeismu**, který je konglomerátem **doktríny politické** (přesvědčené o zhoubnosti národních států a o nezbytnosti nahradit je kontinentálním uspořádáním světa), trh odmítající **doktríny ekonomické a sociální** (dnes už snad sice nevěřící v sílu direktivního plánování komunistického typu, ale přesto bláhově věřící v nezbytnost rozsáhlé regulace trhu moudrým státem a v nepřijatelnost trhem určovaného rozdělování vytvořeného bohatství), **doktríny kulturní** či spíše lidské chování předurčující, která se opírá o ideje multikulturalismu, politické korektnosti, feminizmu, genderismu, homosexualismu (a celého LGBT);

4. **změny nastaly i v arabském světě** s tím, že to, co se tam děje, není obecným případem jednání a chování rozvojových zemí, neboť nic takového na jiných kontinentech nenastalo. Tyto změny byly způsobeny specifikou islámu (dlouho drženího „při zemi“ absolutistickými nereligiozními vládci v Egyptě, Iráku,

Libyi, Sýrii a dalších zemích) a jeho rozpolceností, zvláště monokulturností ekonomik žijících z ropy a zemního plynu, kontraproduktivností polovičatých vojenských intervencí USA v této oblasti (Afghánistán, Irák, Sýrie), nepromyšleným (nebo naopak záměrně chybným) organizováním „Arabských jar“ pod heslem vývozu revoluce, a vůbec celým osudovým průběhem dvacátého století v tomto historicky složitém makroregionu.

Musím proto udělat dílčí závěr, že se **na vzniku současné migrační vlny zásadním způsobem podepsal Západ** (a v rámci něho jeho kolébka Evropa). **Rozbuškou, která i v minulosti existující individuální migraci přeměnila v migrační vlnu, bylo naivní a nezodpovědné vítací heslo kancléřky Merkelové** (intenzivně podporované výroky prezidenta Gaucka) a podobná prohlášení dalších evropských, zejména bruselských, multikulturní ideologií zaslepených politiků.

Abychom jim nekřivdili, nestalo se to ve vzduchoprázdnu. Bylo to učiněno v „příznivém“ prostředí

- v rozhárané, s Evropskou unií nespokojené Evropě;

- v Evropě s dětskou naivitou zbavené hranic (a popletené apoteózou ideálu „bezhraničnosti“ jako kýžene budoucnosti lidstva);[2]

- v éře víry v sociální, tedy nárokovou, nikoli výkonovou společnost;

- v přijetí teze o různosti, diverzitě a relativnosti pravdy jako o nezbytné cestě k odstranění možných příčin zřůdnosti totalitářských ideologií (jakými byly nacismus a komunismus);

- na kontinentu, oslabeném rušením elementární autority států, spoléhajícím na Brusel a jeho centralismus a zpochybňujícím respekt k nutné hierarchizaci lidské společnosti.

Současná migrační vlna proto nemohla nepřijít.

Každý, kdo žádal její zastavení, byl a je ostrakizován, zesměšňován, líčen jako význam pomoci, soucitu a milosrdenství nechápající člověk, jako sobec, egoista, nekřesťan, prostě neevropan.

2. Proč tato migrační vlna Evropě vadí a proč by to měly vědět i evropské elity?

Efekt dnešní masivní migrační vlny, která ani zdaleka není u konce a která – v souladu s argumenty v předcházející části – snadno a rychle neskončí, nemůže být neutrální a už vůbec nemůže být nulový.

Migranty zvoucí evropské politiky zcela nepřesvědčivě **mluví o pozitivních přínosech**. V naší knize jsme v kapitole 6 přinášeli argumenty proti dvěma nejčastěji zmiňovaným tzv. „přínosům“, kterými by mělo být – díky migrantům – snižování nedostatku pracovních sil v Evropě a zabraňování stárnutí Evropy. Obojí je omylem.

Pracovních sil máme v Evropě dost. Spíše máme nedostatek pracovních příležitostí, protože Evropa není rostoucím, dynamickým regionem. Nezaměstnaných je více než jedna desetina všech disponibilních pracovních sil, což je 23 miliónů lidí. Kvalita pracovní síly se příchodem dnešních migrantů také nepochybně nezvýší a strukturální defekty jsou způsobeny rigiditou trhu práce a ne nedostatkem pracovníků.

Doplňovat migrací nepřívznivý demografický vývoj je též mimořádně pochybné. **Do přirozeně vznikajících populačních trendů se mluvit nemá**. Migrací se demografické chování existující evropské populace navíc stejně nijak nezmění. Pouze přijde populace jiná a údajný evropský problém se bude jen zesilovat. V Evropě je nyní nejvíce obyvatel v její historii, žádný vznik prázdného, neobydleného, nevyužívaného teritoria nehrozí. V roce 1900 bylo v Evropě 408 miliónů lidí, dnes je to 742 miliónů. Byla tehdy Evropa vylištěná? Mělo se po celé století násilně lákat migranty? Je ideálem hustoty obyvatel prázdná Kanada nebo přeplněná Belgie? Stárnutí je relativní pojem, spíše jde o prodloužení lidského života a to i jeho produktivní délky.

Dílčí závěr: v Evropě nás není málo a naše množství není třeba uměle zvyšovat. Zastavme v posledním půlstoletí organizovaný rozvrat a snižování významu rodiny a tradičních vztahů muže a ženy a vše se vrátí do přirozených trendů, nic jiného není třeba. Určitě ne masová migrace.

Nyní ta **evropskými elitami bagatelizovaná negativita**. Společenské vědy studují zákonitosti chování společnosti, jednotlivců a všech „entit“, které si tyto jednotlivci pro žití v masové, anonymní, nikoli na osobní znalosti každého s každým založené společnosti vytvářejí. Musím trvat na tom, že z těchto poznatků něco zásadního vyplývá.

Nenacházíme-li se v tzv. face-to-face society (jako je rodina) anebo nejsme-li ve světě naprosté anarchie, musí jakákoli „velká“ společnost ke svému racionálnímu chování splňovat určité předpoklady, musí být naladěna na stejnou notu, musí sdílet některé elementární, komunitu tvořící hodnoty, musí respektovat určitá, evolucí vytvořená pravidla, návyky a obyčejy, musí mít vybudován systém

všemi respektovaného a současně přísně vynucovaného práva, atd.

V jiné terminologii se mluví o kohezi, o koherenci, o nezbytné homogenitě společnosti.[3] Cizí prvky, jinak se chovající jedinci, být samozřejmě mohou, ale smí být jen zlomkem společnosti, smí být jen – i když vítanou – kuriozitou či atrakcí. Nesmějí svou vahou a významem zásadně narušovat a či dokonce chtít měnit chování většinové společnosti. Nebo smějí, ale pak tím vzniká společnost jiná.

Každé významné narušení tohoto, historií opakovaně potvrzovaného principu, je pro společnost negativem. **Hodnotu přiměřeně míry stejnosti** – v zásadních systémových věcech, nikoli v názoru na preferenci hudebních žánrů či barvy kravat – **je pro zdravý jakékoli společnosti třeba hájit**. Různost je jen kořením společnosti. Prospívá jí, jen je-li jí v ní „jako šafránu“.

Mluví o společnosti, o ucelené komunitě lidí, charakterizované určitou kulturou, životním stylem, civilizační úrovní, organizovaností. Nemluví o beztvare hmotě typu lidstvo, svět, planeta.[4] (I proto je tak sporná ideologie globálního humanitismu a multikulturalismu.)

Evropa se skládá z desítek národů a z podobného počtu buď národních států, nebo kolem většinového národa vytvořených států. Ty identické nejsou, a čím dále se nacházejí od pomyslného, geografii daného středu Evropy, tím jsou odlišnější. Přesto mají mnoho společného a od svého okolí se liší. Vidí to každý turista.

Toto všechno je možné dlouze rozvíjet, základní teze jsou však takto jednoduché. Masová migrace z jiného světa vadí.

3. Může Evropa přežít?

Nejprve ke slovu Evropa. Evropa je sice intuitivně srozumitelný, ale velmi různě chápáný pojem. Já mám na mysli Evropu jako abstrakci, jako civilizačně-kulturní celek, jako historickým vývojem vzniklý konglomerát postojů, názorů, zvyklostí, mravů a obyčejů, myšlenkových vzorců, náboženství a světonázorů, způsobů chování, souhrnně hodnot, které Evropu – ve svém souhrnu – činí specifickým fenoménem.

Ríkám-li specifickým, myslím tím pouze to, že se vyznačuje zvláštními charakteristikami. Není to hodnotový soud. Není to výrok z kategorie lepší-horší. Určitě však platí, že Evropa má své pozitivní rysy, kterých si my, žijící v Evropě, velmi vážíme a které nechceme ztratit. (Přesto bychom se je neměli snažit exportovat do jiných končin světa. My o tento export určitě ani nestojíme, stojí o něj evropské elity, lidé, kteří si osobují mluvit za nás.)

V něčem jsme za posledních několik staletí snad předběhli vývoj v jiných částech světa (s výjimkou Severní Ameriky, která je – byť velmi samostatnou – odnoží Evropy), ale už to v mnohém přestává platit. Evropu hlavně nelze ztotožňovat s její jednou formou sebeorganizace, s Evropskou unií, jejíž existence je jen časově podmíněna. Je totiž velmi sporné, zda je nutným, logickým, autentickým produktem a vyústěním dosavadních evropských dějin nebo zda jde o již dnes evidentně usychající větve snad ještě zachránitelného evropského stromu.

Evropa by dnešní migrační krizi přežít mohla, kdyby byla i nadále Evropou, tedy sebou samým. Kdyby byla zdravá. Kdyby neprocházela už minimálně půl století (nebo spíše století celé) hlubokou krizí, o které jsem mluvil v úvodu. Vytvoření Evropské unie tuto krizi nezastavilo, naopak ji prohloubilo. Její dnešní slabost činí Evropu snadno zranitelnou a neschopnou se bránit. Všechno navíc naznačuje, že se bránit ani nechce. O to je dnešní situace nebezpečnější.

Nepředstavujme si však možnou či pravděpodobnou destrukci či rozklad Evropy jako jednorázový akt, jako náhlé zhroutení, jako rozpad „domečku z karet“. **Bude to proces, bude to evoluce**, nebude žádný konečný den D (i když významné mezníky na té cestě budou), nebude to jedna prohraná bitva.

Můj pohled je pohledem systémovým. Lidská společnost není – misosovsko-hayekovsky řečeno – produktem jakéhosi human design, jakéhosi předpřipraveného plánu, ale je výsledkem human action, lidského konání. Vždy jde o evoluční proces. Měli bychom říci našťestí, bude to jistou dobu trvat, ale moc času nemáme. Zvrat může být rychlejší než si většina dnešních Evropanů, přece jenom v loňském roce částečně probuzených z půlstoletí trvajících nirvány klidu a bezpečí, myslí. Velkým mementem je antiutopická, ale prognosticky velmi realistická kniha francouzského spisovatele Michela Houellebecqa **Podvolení** (Summission), jejíž autor orwellovsko-huxleyovským způsobem píše o tom, co se stane ve Francii po prezidentských volbách v roce 2022. Měla by být pro každého v Evropě povinnou literaturou.

Závislých na vodě přibývá. Je pitný režim podvod?

Autor: Scarlett Wilková iDnes

Na světě je nový výraz: aquaholik. Možná se týká vás, určitě někoho z vašeho okolí. Tato závislost postihuje lidi, kteří se snaží vypít co nejméně vody, protože věří, že to zdraví prospívá. "Je to posedlost, něco jako drogová závislost," zlobí se plastický chirurg Jan Měšťák, když slyší výraz pitný režim.

Na svých přednáškách vidí mladé lidi, jak si průběžně lokají z plastových lahví: "Jako by měli dudlíky. Ptám se jich: Proč tolik pijete? Oni: Říká se, že se to má. Já: Ale proč? Oni: No, ono se píše, že se to má." Uvedl Jan Měšťák pro Magazin DNES z 9. ledna 2014.

Pijte, i když nemáte žízeň. Hydratujte, budete mít krásnou pleť, zaženete pocit hladu, zhubnete, z těla se vyplaví toxické látky. Pijte pořád, co nejméně, minimálně dva litry, ideálně tři litry denně. Tyhle rady se na nás valí z televize, časopisů, internetu. Věta "napij se" zní ve většině rodin.

Dřív to bývalo jinak: děti přiběhly domů, nalily si do sklenice ovocnou šťávu z lahve, která stávala u dřezu, doplnily vodou z kohoutku, vypily a běžely ven. Nepilo se ve škole (čaj v jídelně byl nepitný), nepilo se venku (plastové lahve s vodou či limonádami neexistovaly).

"Moje maminka nepila vůbec, když tak jen kávu, a dožila se osmaosmdesáti let," říká Jan Měšťák a pokračuje: "Běžně operuju tři čtyři hodiny a nepiju při tom. Když jsem hrál vrcholově volejbal, měli jsme třířázkové tréninky v tropických vedrech, žádné lahve s vodou jsme neměli. Dnes se z pití stal rituál, závislost. Kolegyně ze Švédska při návštěvě Prahy říkala, že nechápe, proč tady lidi pořád nosí lahve a pijí z nich na zastávce, v tramvaji, na ulici. Tuhle jsem četl v časopise pro maminky, že je třeba dohlédnout, aby devítileté dítě denně vypilo litr a půl. Zbláznili se?"

Cesta na psychiatrii

Patřím mezi většinu lidí znejistělych z toho, že pitný režim naší rodiny za moc nestojí. Nedávno jsem po příchodu domů dokonce s hrůzou uslyšela sama sebe, jak se ptám psa: "Vypil jsi dneska dost vodičky?" Ano, doktor Měšťák by mě poslal na psychiatrii. Posedlost dodržováním takzvaného pitného režimu a léčba psychických poruch už krácejí stejnou cestou, o čemž svědčí již zmíněný termín aquaholik.

Aquaholicou je například Nigella Lawsonová, celebrita z britské televizní kuchařské show. Hospodyňka, která vysvětluje lidem, jak dobře vařit, popsala v rozhovoru pro Daily Mail, že ji lékař Peter Wheeler mnohokrát upozorňoval, že je závislá na pití vody a že by s tím měla přestat. Denně do sebe dostala pět litrů vody, velkou část z toho večer, protože byla přesvědčená, že tak její pleť při spaní nasaje velkou část vody do sebe, a tudíž bude svěží, mladá, krásná.

Výraz aquaholik se používá také v souvislosti s běžkyňí Kate Moriovou. Zkolabovala při maratónu, protože vypila tolik vody, až to její organismus odrovnalo. Lékaři jí paradoxně jako první pomoc dali sklenici vody, protože nevěděli, že předtím do sebe dostala už tři litry. Nakonec v nemocnici zjistili, že jí z toho otékal mozek. Sportovkyně teď dělá osvětlu, aby to lidé s pitím nepřeháněli.

Podobně je na tom britský herec Anthony Andrews, který se přiznal, že denně pil pět litrů vody v přesvědčení, že mu to dělá dobře na hlasivky. Když hrál profesora Higginse v My Fair Lady, našli ho kolegyně ležet v bezvědomí v zákulisí. Příčina potíží byla stejná jako u Kate Moriové. (Pozor: zabít vás může i moc vypité vody)

Válka s pitnou mánií

Vlna okouzlení vírou, že když svá těla budeme prolévat vodou, vše škodlivé a ošklivé se z nich vyplaví, právě kulminuje, takže se jí dá předpovědět sešup. Přibývá lékařů a vědců, kteří podobně jako chirurg Měšťák vyhlásují válku přehnané pitné máni.

Nejradikálnější jsou profesori Stanley Goldfarb a Dan Negoianu z Univerzity of Pennsylvania ve Filadelfii. Podle jejich studie neexistuje žádný vědou podložený důvod, aby se zdravý člověk v mírném klimatickém pásmu nutil vypít denně dva a více litrů tekutin.

Vyznavači pitného režimu tvrdí, že nejméně dva litry vody denně mají pro organismus čtyři blahodárné účinky: vylučování toxických látek z těla, zlepšení pleti, omezení chuti k jídlu, snížení bolesti hlavy. Autoři studie tvrdí, že nic z toho se nepodařilo prokázat.

Ne všichni jsou takhle radikální, naopak mnozí výživoví poradci tvrdí, že se často setkávají s lidmi, kteří mají zdravotní problémy právě proto, že pijí málo. V nemocnicích a domovech pro seniory lékaři řeší, že starší

generace pije málo a je dehydrovaná, mladší ročníky do sebe naopak lijí vody přespráši.

"Mnoho lidí podlelo pocitu, že čím víc budou pít, tím pro sebe dělají líp, ale tak to není," říká výživový poradce Petr Havlíček.

"Nadbytek vody přetěžuje ledviny, stejně jako její nedostatek. Navíc si tělo dokáže vytěžit vodu i ze stravy, například z vařených příloh, ze zeleniny, z polévek, ale i z kávy. Každý by si měl potřebu tekutin řídit podle své tělesné hmotnosti a podle namáhavosti práce, pohybu, podle toho, kolik energie vydává. Když někdo váží sto kilo a denně vypije maximálně litr, je to málo. Ale jestliže se někdo prolévá vodou a myslí si, že tím zhubne, je to obrovský nesmysl. Využívají toho, že žaludek zaplavený vodou vysílá signál, že je plný, a tudíž pak mají menší chuť k jídlu. Se zdravým způsobem hubnutí to nemá nic společného."

Moč musí být světlá

Padá i mýtus, že čím víc budeme pít, tím hezčí bude naše pleť. Šťavnatá, svěží jako broskvička po dešti. "Neznám zatím studii, která by prokázala, že pití vody má vliv na kvalitu pleti," říká Jana Hercogová, přednostka Dermatovenerologické kliniky pražské Nemocnice Na Bulovce.

"Tím neřkám, že člověk nemá pít, pití je samozřejmě důležité. Ale různé návody z časopisů, které nám namlouvají, že když budeme pít hodně vody, zlepší se nám pleť, se nezakládají na žádném výzkumu. Kvalitu pleti můžeme ovlivnit tím, že ji budeme šetrně čistit a potřebnou hydrataci a tuk dodávat krémy. Voda se do ní dostává tím, co na ni nanášíme."

Jistá profesorka z Ostravy se nedávno dostala do sporu s rodiči studentů střední školy, protože je odmítala v hodině pouštět na záchod. "Většina děvčat má na lavici litrovou petku a pořád pak chtějí na toaletu. Ruší tím výuku, pořád někdo někam courá. Když jsem je odmítla uvolnit z hodiny, stěžovali si rodiče u ředitele a měla jsem problém. Ale nechápu, že někdo nevydrží bez pití hodinu a nenapije se až o přestávce."

Ve Velké Británii jsou vidět reklamní plochy s nápisem Keep it light, což se dá přeložit jako "udržuj ji světlou". Opravdoví aquaholici si totiž nejen dělají mapky nejbližších veřejných toalet, ale také si tam kontrolují, co z nich vytéká. Když je moč světlá, skoro bílá, jsou spokojeni, znamená to, že se prolévají dostatečně. Ale běda, když je tmavá, hustá, pozor, je třeba rychle koupit další petku.

Lékaři se na kontrolování moči dívají s pochopením. "Je to dobré měřítko, zda je náš příjem tekutin v pořádku," říká Ondřej Nývlt, předseda lékařské rady společnosti Svět zdraví, která lidem pomáhá hubnout.

Správný stav popisuje téměř básnický: "Ideální je, když je světle žlutá a jemně jiskří jako hladina jezera, když na ni zasvítí sluníčko. Správný pitný režim poznáme i podle toho, jak často na toaletu chodíme. V pořádku je pětkrát až sedmkrát denně a nejvýš jednou v noci. Pití je správná součást čištění organismu, ale nedá se řídit žádnými univerzálními pravidly. Když někdo sedí celý den v kanceláři a je chladno, klidně mu může stačit litr vody. Snaha pít co nejméně je móda a nemusí být vhodná pro každého."

Došlo i na nás

Jak se to stalo? Jak se taková móda, trend či jak to nazvat vlastně objeví? Když začneme pátrat, připravme se, že nás zanedlouho zaplaví naprosto přizemní, ba přímo odporný pocit. Závist.

Veřejně se tímto přiznávám: Závídím těm, kteří dokázali lidstvo přesvědčit, aby kupovali to, co je možné mít zdarma. Vodu. Protože vydělávat peníze tímto způsobem je prostě geniální. Však taky Richard Wheatley z reklamní agentury Leo Burnett, jeden z otců tohoto nápadu, teď na přednáškách s uspokojením shrnuje svůj životní úspěch slovy: Dokázali jsme lidem prodat hloupý pocit.

Byla sedmdesátá léta a šéfové firmy Perrier, která prodávala vodu v lahvích, dumali, jak zvýšit zisky. Rozhodli se vytvořit kampaň založenou na tom, že francouzská voda je kvalitnější než třeba anglická či americká, že vše, co je francouzské, je chic, tak proč ne i voda. Výsledkem bylo, že zatímco v roce 1980 prodávali dvanáct milionů lahví, o deset let později přes sto padesát milionů.

Mít na stole v práci nebo v restauraci lahev vody Perrier se stalo značkou všech, kteří se chtěli cítit takzvaně "in". Pili ji modelky, herečky, byznysmeni, což znamená, že ji za chvíli chtěli pít všichni. Zavěšil i výrobce vody Evian, rozjel mohutnou reklamní kampaň, takže v osmdesátých letech měl každý v západní Evropě a ve Spojených státech pocit, že když si bude všude nosit lahev Evian, bude krásný, štíhlý a mladý. Trendu se chytily i firmy jako Coca-Cola,

Nestlé a další. Vznikla větší balení vody, dostala různé názvy.

"Myslím, že balená voda je karikaturou světové ekonomiky, protože lidé kupují desítky druhů produktu, který je v podstatě naprosto stejný. Ve skutečnosti kupují obal známý pod zkratkou PET, tedy produkt ropného průmyslu," píše Charles Fishman, autor knihy Velká žízeň, který proti posedlosti zavodňováním také ostře vystupuje.

V devadesátých letech jsme začali prožívat to, co Západ už znal. Žádoucí bylo lopotit se s přetěžkými balíky vod, ideálně kupovat šest najednou. Každý člověk, který je moderní a dbá o své zdraví, přece pije vodu balenou, která je lepší než voda z kohoutku.

Proč je lepší? Ale tak hloupou otázku si snad nikdo nepokládal, prostě je lepší, taková nová. A aby náhodou někdo nezačal přemýšlet nad tím, jestli není divné platit šedesát a více korun za šest lahví vody a ještě se s nimi tahat z obchodu, reklamy v časopisech tuhle případnou nejistotu předem rozháněly tvrzením, že kdo téhle vody nevypije minimálně dva litry, hazarduje se zdravím, ba i životem.

A je to. Tak jsme se i my Češi seznámili s výrazem pitný režim, zaimplantovali jsme si ho do svých hlav a teď si s ním pěkně žijeme.

Anonymní tvůrce Bitcoinu se odhalil

Stvořitel digitální měny Bitcoin po letech anonymity prozradil svou identitu. **Je jím Australan Craig Steven Wright**. Doposud vystupoval pod pseudonymem Satoshi Nakamoto.

Už dříve se spekovalo, že tajemným podnikatelem je právě Wright. Teď se odhalil třem médiím: BBC, The Economist a GQ. A vše potvrdil tím, že ukázal digitálně podepsané zprávy z roku 2009. „Jedná se o bloky, kterými bylo posláno deset bitcoinů Halu Finneyemu v lednu 2009, první bitcoinová transakce,“ cituje ho BBC.

Kryptograf Finney byl jedním z těch, kdo Wrightovi pomáhali převést ideu na digitální měnu do reality.

Po Nakamotově identitě pátrali novináři četných médií, na stopu se dostaly magazíny Wired a Gizmodo koncem roku. To když obdržely dokumenty, které patrně byly Wrightovy ukradeny. Následně australské úřady vpadly do Wrightova domu v Sydney. Prý nešlo o Bitcoin, nýbrž o problém s daněmi. "Mí právníci s finančním úřadem jednají, kolik mám zaplatit," řekl teď Wright BBC.

O odhalení své identity prý nestál, nechce být veřejnou tváří Bitcoinu. "Chci pracovat, chci pokračovat v tom, co dělám. Nestojím o peníze, slávu či obdiv," tvrdí vynálezce.

Ale redaktoři týdeníku The Economist mají přece jen trochu pochybností: „Mluvili jsme s ním, prohlédli jsme dokumenty, jež nám poskytl, a hovořili jsme s insidery kolem Bitcoinu, kteří s panem Nakamotem dříve komunikovali a kteří měli přístup k týmům informacím. Náš závěr je, že pan Wright docela dobře může být panem Nakamoto, ale zůstávají důležité otázky. Možná nebude nikdy možné potvrdit beze všech pochybností, kdo Bitcon skutečně stvořil.“

Virtuální měna Bitcoin se odvíjí od pevně daných pravidel, nikoli od měnové politiky centrální banky či kohokoli jiného. Má být proto důvěryhodná, zejména proto, že nelze dle libovůle vyrábět nové. A spousta lidí a firem jí také důvěřuje. Sám Wright na Bitcoinu ovšem slušně vydělal. Momentálně je v oběhu přes 15 milionů Bitcoinů, z nichž asi milion (10,7 miliardy Kč!) vlastní právě on. Reflex,BBC

Mladá učitelka vysvětluje svým žákům, že je ateista. Ptá se, jestli jsou také ateisté. Děti nevědí co je ateismus, ale chtějí se zavděčit a tak se zvedne les rukou. Až na jednu výjimku, Sára se nepřidala k většině.

Učitelka se jí ptá, proč se rozhodla odlišovat.

"Protože nejsem ateista."

"A kým tedy jsi?"

"Jsem Židovka."

Učitelka je trochu rozrušená a ptá se Sára proč je Židovka.

"No, byla jsem vychována k lásce k Bohu.

Máma je Židovka, a můj táta je Žid, takže jsem Židovka. "

Učitelka se naštvála: "To není důvod, kdyby tvoje maminka byla hlupák, a tvůj táta byl hlupák. Tak co bys byla potom?"

Chvilí ticha. "Potom," říká Sára s úsměvem, "bych byla ateistou."

Václavák. Ve dne laboratoř architektury, v noci hřiště pro válku gangů

MF DNES , Mark Baker, City Life

Dříve světem obdivovaná laboratoř architektury. Dnes neonové lákadlo do striptýzových klubů. Proč se Češi vyhýbají místu, kde psali dějiny vlastní země? Nejznámější pražské náměstí je zároveň i tím nejzáhadnějším.

V mnoha ohledech zůstává nepochopené a hlavně nedocenené.

Na místo, kde byla v roce 1918 vyhlášena první republika, ze kterého Češi v osmašedesátém bránili svou zemi a kde se jich stovky tisíc sešly v roce 1989, aby znovu stvrdily demokracii, se dnes pravidelně snáší kritika.

Snad ironií osudu se z hlavního jeviště sametové revoluce, světově oslavované události, stala přehlídka striptýzových klubů, kasin, směnárny, anonymních kanceláří a vylidněných budov. Právě takový pocit totiž vyvolává u mých českých přátel a obyvatel Prahy, kterých jsem se ptal na dojem z Václavského náměstí.

„Je to koncentrace negativní energie,“ tvrdí pražská rodačka Jana Arrieta Borges, která se před listopadovou revolucí živila jako divadelní herečka a dnes vede kosmetickou společnost.

Pro ni se náměstí, hlavně v noci, mění v nebezpečný svět drog a prostituce, kam je lepší vůbec nevkročit.

Dokonce i profesionální průvodci se zatváří kysele, když přijde řeč na Václavské náměstí. Patří mezi ně i Alena Vopálková z jedenácté generace Pražanů, která město jinak zbožňuje.

„Beru sem skupiny turistů, abych jim vyprávěla o srpnu 1968 a sametové revoluci,“ říká jednoho sobotního deštivého rána, když se spolu od Můstku díváme na Národní muzeum, „ale jinak odtud zmizíme, jak nejrychleji to jde.“

Poprvé s kontrolou za zády

Jako novinář jsem se do tehdejšího Československa podíval poprvé před třiceti lety. Václavské náměstí na mě zapůsobilo zvláště. A tajemně.

První vzpomínky zůstávají v mlze. Jsou pozdní osmdesátky, možná rok 1987. Je mi kolem dvaceti, jsem trochu naivní a píšu pro časopis spojený s britským vydáním The Economist, který sídlí ve Vídni.

Přijždím na pracovní návštěvu Prahy a vybavuju si oběd v automatu Koruna, populárním bufetu v přízemí dnešního Paláce Koruna, s číslem popisným Václavské náměstí 1. Tehdy musel každého západního novináře doprovázet místní překladatel a pomocník. A tak si sedám k obědu s „Arnoldem“. Strhaným padesátníkem, s nímž mám snáz proplout městem.

Dojídáme. Arnold odchází ke kase, aby si koupil pivo a kafe. Vrtím se, potřebuju na vzduch. Zvedám se od stolu a vyrážím ven. Žádné postranní úmysly, zkrátka nevinná procházka. Ujdu sotva pár metrů, když se přede mnou zčistajasna zjeví Arnold.

A vypadá fakt naštvaně. Možná i víc, než by byl za jiných okolností. „Nemůžete si jen tak zmizet a štrádovat si po ulicích, aniž byste mi to předem řekli,“ zpražil mě pohledem. „Už to nikdy nedělejte!“ Krve by se ve mně nedořezal, ale najednou mi to secvaklo. Arnold rozhodně nebyl jen tak obyčejný překladatel, ale pozorovatel. Měl mě sledovat, vyhodnotit situaci a podat zprávu o tom, co jsem dělal a říkal.

Teprve později jsem na internetu našel dokumenty, ze kterých vyplývá, že Arnold patrně spolupracoval se Státní bezpečností. I po třiceti letech ve mně něco z toho divného a znepokojivého setkání zůstává, když si na náměstí vykračuju po širokých chodnících. Václavák se nezdá. Platilo to tehdy a platí to i dnes. A nejspíš to tak bylo odjakživa.

Ve dne: encyklopedie architektury

V posledních týdnech, když jsem začal pracovat na tomto článku, mě dopředu hnala právě potřeba sloupnout tajemnou vrstvu z fasád Václaváku.

Chtěl jsem se dostat hlouběji do historie, architektury, kultury a psychologie bývalého Koňského trhu. Změřit mu pulz ve dne i v noci. Díky tomu jsem objevil vtípky a zajímavosti, které vyprávějí sto let staré příběhy, narazil jsem i na rozpory moderního života v Česku, které stojí za to prozkoumat.

Při denním průzkumu mě doprovází urbanista a historik architektury Petr Kučera, který žije v Praze a podílí se na památkové ochraně objektů po městě. Je asi namístě, že nás první zastávka zavede zpět k Paláci Koruna. Jedné z nejkoničtějších budov na náměstí, postavené v roce 1914, která s sebou stále nese část své majestátnosti ze začátku dvacátého století.

„Palác je klasickým příkladem polyfunkčního domu,“ říká Kučera, „dokonale naplňuje americkou myšlenku

vertikálního města, tehdy tolik populární.“ Ta spočívala v tom, že by dům měl naplňovat všechny funkce potřebné ke každodennímu životu. Jedním z nejpозoruhodnějších míst, na něž Kučera upozorňuje, bylo prosklené přízemí. Dnes ho pokrývají dlaždičky, ale dříve se z něj dal sledovat ruch v osmistranném bazénu. Jeho tvar se dodnes odráží do vitrážového stropu v přízemí.

Chcete-li vidět původní plovárnu, jednoduše sejděte do prostor dnešního Bontolandu. Najděte místo, které zhruba směřuje k vitrážím, a rozhlédněte se kolem sebe. Púdorys obchodu se všemi svými patry vypadá přesně jako dno bazénu.

Když se vrátíme zpátky ven, v dolní části náměstí se před námi otevře panorama budov v nejrůznějších stavebních stylech, neobarokem počínaje přes neorenesanci populární v 19. století k odvážnější secesi až po funkcionalismus.

Kučera má mezi nimi svého favorita: raně secesní stavbu s číslem 12 z přelomu 20. století. „Revoluční stavba. Čistá secese bez jakéhokoli historického vlivu. Konzervativní lidi ji nenáviděli,“ tvrdí.

Zažívalo-li kdy Václavské náměstí zlatou éru, pak ve 20. a 30. letech, kdy se do něj vešlo třináct kin, několik tuctů kaváren, nakladatelství a dokonce soukromé byty. Tehdy tu žila sotva stovka lidí. Náměstí zalily neony. Slangově se mu přezdívalo Trafouš nebo Trafo, protože připomínalo rušné Trafalgarské náměstí v Londýně.

Václavské náměstí nebylo jen společenským centrem, ale především laboratoř pro experimenty s architekturou. Směle funkcionalistické projekty v čele s hotelem Juliš v čísle 22 nebo „osmadvacítka“ Paláce U Stýblů přitáhly světovou pozornost.

K největším fanouškům Trafouše patřil podle Kučery švýcarský stavitel moderní architektury Le Corbusier. Zaujaly ho především kavárny, které lemovaly náměstí v úrovni prvního patra. „Le Corbusier říkával, že kdyby existovaly dveře, které by spojily všechny budovy, vznikla by jedna dlouhá kavárna,“ dodává Kučera.

Naneštěstí z této kavárenské kultury zbylo jen málo. Ironií je, že původní stropy zbyly ve druhém patře Starbucks, na adrese s číslem 40 na štítku. Patrně nejlépe zachovaný interiér, který odráží dekadentní atmosféru doby, leží v podzemní restauraci Triton (č. 26). Jeskynní sklep s krápníky a skrytými odkazy na řeckou a římskou mytologii je nedotčený. Zvrácené detaily v podobě stolů ve tvaru rakví a sklenic s kostrami jsou dnes už jen matnou vzpomínkou.

Kdysi okázalý Palác U Stýblů (sídlo pasáže Alfa) je dnes téměř prázdný. A je zřejmě i nejlepším příkladem novodobého selhání náměstí. Kučera prozrazuje, že přízemní průchod ukrývá své vlastní tajemství. Kdokoli, kdo přisuzuje sex a prostituci k moderní podobě Václaváku, bude nejspíš překvapený, když zjistí, že před desítkami let stála v hale „kabinka na sex“. Tam zájemce mohl zaplatit vstupné, vejít a nechat se pobavit.

Novodobý stavební vývoj už k náměstí nebyl tak příznivý. Hlavně v 70. letech, kdy po dostavbě magistrály oddělil Václavské náměstí od dominantního Národního muzea. Kučera připomíná, že další zásah následoval v roce 1983 po poslední kompletní renovaci.

„Komunistická moc chtěla vytvořit iluzi veřejného prostoru, aniž by lidem dala místo ke shromažďování,“ vysvětluje. Proto byl vnitřek náměstí rozdělen na dílčí sekce, které vyplnila zeleň. To mělo logicky naprosto opačný efekt v listopadu 1989.

Patrně největším nepřítelem Václavského náměstí by přinejmenším z hlediska designu mohl být jednoduše jeho tvar. Na délce 720 metrů a při šedesátimetrové šířce, tedy v poměru 12:1, to není ani náměstí, a vlastně ani ulice.

„Náměstí je určené k posezení, ulice pro pohyb,“ upozorňuje Kučera. Geometrické napětí, které vytváří až schizofrenní pocit, během něhož návštěvníci vlastně nevědí, zda se zastavit a kam se rozejít (tedy jestli zůstat, nebo jít dál), tu bude vždy v jisté míře přítomné.

V noci: hřiště pro válku gangů

Nočním průvodcem po Václaváku je Karim, bývalý prostitut, kterému bylo nedávno čtyřicet. Na náměstí a v jeho okolí pracoval víc než deset let. Dnes se díky společnosti Pragulic, poznej Prahu jinak! žije tím, že lidem ukazuje skutečný noční život po desáté večer. Život, jenž začíná dávno poté, co úředníci odejdou domů a chodníky zaplní černoši v kloboucích, kteří vábí turisty do nocí plných drahých koktejlů a striptýzu.

Karim je sympatický a bystrý chlap s drsným příběhem, jemuž odpovídá i jeho vzhled. Dnes večer má na sobě několik vrstev, které vypadají na secondhandové zboží, prsteny, řetízky a tetování. Když se poprvé potkáme před hlavním nádražím, už je tma. Přesto nosí sluneční brýle. Nadzvedne je, aby mi ukázal oči ulepené řasenkou a tmavým make-upem. První dojem? Šokující.

Když scházíme na jih od nádraží směrem k horní části náměstí u Muzea, vypráví o svém životě bezdomovce, drogách, praní peněz, prostituci a ganzích. Těžko rozlišuji, kde fakta splývají s fantazií (i když on má jistě jasno v tom, co říká). Ale i kdyby jen polovina z toho, co vypráví, byla pravdivá, vykreslil velmi smutný a ponurý obraz.

Karim tvrdí, že jen v Praze žije 9 tisíc bezdomovců, z nichž většina tráví dny i noci v okolí Václaváku. Přespávají v kontejnerech na odpadky (tém říkají „Interconti“) nebo v pasážích, tunelech a parcích u vlakového nádraží a v horní části náměstí. Václavák má tak možná více bezdomovců než reálných rezidentů.

V Karimově světě jsou secesní a funkcionalistické památky, tolik vzácné pro Petra Kučera, jen dekorací k asfaltovému trávníku, na němž mezi sebou bojuje půl tuctu kriminálních gangů včetně Rusů, Afričanů, Bulharů a Albánců, a to za bedlivého dozoru jinak neefektivní policie.

Klíčovou dělicí čarou je podle Karima osa mezi severem a jihem (ohraňovaná ulicemi Jindřišská a Vodičkova), která půlí náměstí na divočejší část bez pravidel a na klidnější a spořádanější místo. Rozdíl je jen v tom, který gang je zrovna u moci, jak říká Karim.

To ale samozřejmě neznamená, že na náměstí existují jen nelegální kluby a že neduhy, kterými podle Karima místo trpí, jsou nové. Koneckonců sex, prostituce a drogy k Václavskému náměstí patří desítky let, možná ještě déle. Jde o to, že zejména v horní části náměstí se hranice mezi zákonným a nezákonným tak smyla, že se každý ztratí.

Aby nechyběla zábava

Svůj průzkum proto zakončím rozhovorem s Tomášem Ptáčkem, výkonným ředitelem Goldfingers, tedy původního nočního klubu Alhambra, který sídlí pod Hotelem Ambassador na Václavském náměstí 5.

Ptáček připouští, že Goldfingers, který funguje v elegantních prostorách divadla z roku 1929, je v podstatě striptýzovým klubem. „A co je na tom špatného?“ ptá se. „Václavské náměstí vypovídá o historii a tradici, ale mělo by v sobě nést i zábavu,“ říká, „proč o něm pro změnu jednou nenapíšete něco fakt hezkého?“

Mark Baker. Autor článku je americký novinář píšící především o cestování pro Lonely Planet, ale pracoval také jako redaktor a editor v The Economist Group, Bloomberg News a Radio Free Europe/Radio Liberty. Žije v Praze.

Co je doma, to se počítá!

Jiří Wolf, Praha = psáno pro NOVINY v AUST.

Navštívil mě kamarád ze zámoří - USA. Při návštěvě se chtěl přesvědčit, kterák jsme na tom s morálkou. Ve třiceti kavárnách v centru Prahy zaplatil vždy po jedné „free“ kávé pro válečné veterány a odbojáře. Po půl hodině jsem s hůlkou vstupoval pomalu do kaváren a slušně žádal o jednu free kávu pro odbojáře, která byla již zaplacená. (V celé Praze se ví, co je to free káva- zadarmo).

Všechny provozovny zaplacenou kávu bez studu popřely a byl jsem ze všech kaváren štítivě vykázan jako obtížný a žebrající hmyz. Po mém vyhození vstoupil do kaváren kamarád. I když se prokázal stvrzenkou o zaplacení kávy, zapíralo se a lhalo poctivě do očí dál!

" Vždyť jsme mu tu kávu dali, tak co lže, dědek jeden!" Inu, co je doma, to se počítá! Stěžujeme si na ekonomickou krizi, ale daleko horší je ta naše krize morální, která nadále přetrvává. Stále nám schází čestnost a svědomí.

A jak to vypadá u Vás, sousedé. Také se lže, zapírá, podvádí a děláte nám ostudu v zahraničí?

„Politika porazila umění.“ Rusko kritizuje vítězství Ukrajinky v soutěži Eurovize

Rusové podle očekávání kritizují vítězství Ukrajiny v soutěži Eurovize, kde zazněla píseň o deportaci krymských Tatarů sovětským diktátorem Josifem Stalinem. Mnozí výhru označili za politicky motivovanou. Agentura Reuters ukrajinskou zpěvačku Jamalu označila za jednu z nejkontroverznějších vítězek v celé historii soutěže. Do jisté míry favorizovaný ruský účastník Sergej Lazarev skončil v soutěži až třetí. Jamala, která je sama krymskou Tatarkou, v písni s názvem 1944 připomíná deportaci svého lidu sovětskými úřady za druhé světové války. Rusové, jejichž země anektovala Krym v březnu 2014 a která i nyní tvrdě omezuje politickou činnost Tatarů na poloostrově, soutěžní skladbu odsoudili už před sobotním finálovým večerem jako politicky angažovanou a proti účasti Ukrajiny v Eurovizi protestovali. Stanovy soutěže zakazují politizaci vystoupení. Podle Reuters to není ale poprvé, co hlasování v soutěži provázají politická spojenectví. Lidovky Česká zástupkyně na Eurovizi Gabriela Gunčíková skončila předposlední, na 25. místě.

"Jo, ten vynález je bezva, jen by ještě chtělo v článku dodat, že podnik, v němž se původně vyráběly, byl majitelům nejdříve ukraden nacisty a potom pro jistotu vzápětí i poválečným československým státem. A nikdy nebyl a patrně již nebude rodině vrácen, jelikož k druhému z obou těch zločinů došlo již v roce 1945; je to neuvěřitelné bezpráví (i když papírově asi "podle zákona" v pořádku), a přesto to nikoho, myslím veřejnost, dvakrát nezajímá."

Příběhy značek: Versatilky i flusačky. Českému vynálezu je přes 70 let

Autor: Filip Horáček idnes

Kdo by je neznal? Ve školních lavicích sloužily versatilky nejen jako šikovné psací potřeby, které se nemusely ořezávat, ale také jako flusačky nebo flustrubky, do kterých se plnily kuličky modelíny, papírků, rýže. Český vynález má za sebou sedmdesát let historie. V Českých Budějovicích tužky vyrábí Koh-i-noor.

První prototypy versatilek, které jsou podle výrobce českým vynálezem, se objevily už v roce 1937. Podobné tužky začal později vyrábět také německý Stadler a další společnosti. Versatilky se do sériové výroby dostaly až v 50. letech v období socialismu, kdy zažívaly svůj zlatý věk. Ve školních lavicích měl plastové či kovové versatilky s jednoduchou výměnou tuhy kdekdo.

Versatilky ve svém počátku měly ještě dřevěný plášť, kov byl totiž v předválečných časech příliš drahý.

„V těchto letech byl hliník a dural strategickou surovinou pro výrobu letadel a pro zbrojení. Mechaniku už ale měly tehdejší versatilky klasickou včetně pružiny,“ popisuje Vladimír Liebl z českobudějovického závodu společnosti Koh-i-noor Hardtmuth, který v současnosti versatilky vyrábí ve stovkách tisíc kusů v každé variantě ročně a vyváží je spolu s dalšími psacími potřebami zhruba do osmdesáti zemí světa. Na rozdíl od jiných tužek Koh-i-nooru se versatilky nikdy nevyráběly v Číně.

V současnosti je produkce versatilek dokonce vyšší než za totality, kdy byl export omezen především na země bývalého sovětského bloku.

Versatilky vznikly jako držák na tuhu a jako tužka, která se nemusí ořezávat. Byly oblíbené mezi techniky, konstruktéry nebo designéry, kteří ocenili rychlou výměnu tvrdosti tuh, tloušťky či barvy.

Aktuálně se vyrábějí zhruba z poloviny z duralu (slitiny hliníku a mědi), ale také z levnějšího plastu, protože je o něj zájem v některých chudších zemích.

Versatilky jsou jen jedním z mnoha výrobků společnosti Koh-i-noor, která patří k českému rodinnému stříbru. Firma vznikla kolem roku 1790 ve Vídni. Aktuálně vyrábí 3500 různých výrobků, z toho půl milionů kusů tužek každý den.

Koh-i-noor patří k několika společnostem, které se v posledních letech kvůli zhoršující se situaci v Číně a rostoucím mzdám rozhodly stáhnout výrobu zpátky do České republiky (čtete Koh-i-noor končí s pastelkami v Číně).

Adamité v noci mordy a ve dne smilstvo páchali, na hranici šli zvesela

Čeněk Třeček iDnes

Smilnili, vraždili a nazí u toho chodili. V roce 1421 přišel Jan Žižka o druhé oko. Přesto mu táborští pikarti natolik vadili, že proti nim vytáhl do boje a na ostrově u Nežárky je nemilosrdně pobil. Příběh božích bojovníků v Adamově rouše čtete v dalším díle seriálu Sekty, kulty, mesiáši.

„Vypusť vězně a dej mu ducha svého a přijmi ducha mého,“ vyzývaly adamity ke smilstvu ty muže, kteří nosili „rúšce“, tedy spodní prádlo. Alespoň tak to píše Jan Žižka ve svém listě, který cituje kronikář Vavřinec z Březové.

Husitský vojevůdce po vítězství nad adamity popsal, jakých hříchů se sekta dopouštěla. Mimo jiné proto, že musel zásah ospravedlnit před tábořskou obcí, jejíž byli poražení ještě nedávno součástí.

Jakub Jiří Jukl ve své studii o adamitech z roku 2014 popsal, že na hradišti Tábor existovaly tři názorové proudy, které rozděloval především pohled na svátost oltářní a svaté přijímání.

Oficiální proud se soustředil hlavně kolem Mikuláše z Pelhřimova, radikální kolem Prokopa Holého a poslední kolem Martínka Húsky. Třetí proud popisuje Jukl jako radikální husitské učení dovedené do krajnosti. Právě z tohoto proudu vzešli adamité.

Martínek Húska odmítal, že by v eucharistii byl Kristus přítomen více, než v lidech, zvířatech, rostlinách i věcech,

které nás obklopují. Svátost oltářní nazýval „večeří papežskou.“ Místo ní zavedl agapé, hostinu, při níž věřící sami brali chléb a lámali ho, jako to činili apoštolové při sycení zástupů. Toto pojetí eucharistie údajně přinesla do Čech v roce 1418 skupina běženců z Pikardie, podle nichž se Húskovým stoupencům začalo říkat pikarti.

K tomu je třeba připomenout, že počátky husitství jsou spojeny s očekáváním brzkého příchodu mesiáše a konce lidstva. Právě to vedlo do značné míry věřící k tomu, že opouštěli domovy a zakládali tábory, kde svůj majetek odevzdávali do kádí.

Zatímco u umírněnějších táboritů v roce 1421 chiliasmus pomalu odezníval, u skupiny Martínka Húsky byl stále silný. Myšlenka blížícího se konce světa mohla být jednou z roznětek, proč se náboženská slavnost agapé začala zvrhávat ve smilstvo.

Další roznětkou bylo uvěznění Martínka Húsky. Dokud byl na svobodě, dokázal udržet agapé jako slavnost věřících. Bez něj se rychle zvrhlo a nic na tom nedokázalo změnit ani jeho pozdější propuštění. Znechucený Húska nakonec své někdejší příznivce opustil. Ani to mu nepomohlo. Cestou na Moravu ho chytili a odvezli na arcibiskupský hrad v Roudnici nad Labem, kde ho upálili v sudu.

Když to Žižka zvěděl, ihned na ně jede

Táborští už nemohli náboženské radikály dále tolerovat a pikarti proto museli hradiště opustit. Někdy v březnu 1421 přesídlili na nedaleké Příběnice, kde hlavní roli v sektě převzal radikální kazatel Petr Kániš (o 535 let později ho v komunistickém velkofilmu Proti všem ztvárnil Václav Voska). I z Příběnic však byli jeho Kánišovi následovníci po čase vyhnáni a usadili se v údolí Lužnice asi hodinu chůze do Tábora.

„A když bloudili po lesích a po horách, upadli někteří z nich v tak velké šílenství, že odhodivše šaty, jak muži, tak i ženy, chodili úplně nazí říkajíce, že jsou v stavu nevinnosti a že šaty byly přijaty pro hřích prvních rodičů. A z téhož šílenství se domnívali, že nehřeší, jestliže se bratr tělesně spojuje se sestrou. A jestliže některá počala, říkala, že počala z Ducha svatého,“ píše Vavřinec z Březové.

„A když to Žižka zvěděl, ihned na ně jede,“ cituje Jukl veršovanou verzi Starých letopisů. Husitský vojevůdce část adamitů odvedl na Klokoty, dnešní předměstí Tábora, kde je nechal upálit. Podle Vavřince z Březové padesát heretiků kráčelo s úsměvem do plamenů. Byl mezi nimi i Petr Kániš. Dalších pětadvacet Adamitů upálili táborští bratři po Žižkově odjezdu.

Útočiště na ostrově

Na Klokotech zemřela jen menší část adamitů. Zbytek se přesunul z území mezi Tábořem a Příběnicemi k Nežárce. Historici nejsou úplně jednotní, kde se ostrov, na který se uchýlili, nacházel. Převládá názor, že to bylo u soutoku Nežárky a Řečice.

Vavřinec z Březové uvádí, že v jejich čele stanul sedlák, „který se nazýval Mojžíšem.“ Jukl připomíná i další prameny, kde se objevují další vůdcové s biblickými jmény, jako Adam, Ježíš či Marie.

Žižkův dopis Pražanům, který se objevuje u Vavřince, vypočítává, čeho všeho se adamité na ostrově dopouštěli. „Všichni, muži i ženy svlekúce se nazí okolo ohně tancovali a k tanci pieseň prikázanie Desatera Božieho jsú zpievali,“ uvádí s tím, že nakonec „každý s leckterús a každá s leckterýms jsú hřešiti běželi.“

Adamité podle Žižkova dopisu věřili, že rufiáni (dnes bychom řekli kuplíři) a nevěstky se do nebeského království dostanou jako první a proto nikoho jiného mezi sebe nechtěli. „I děvčička nejmenší, kterúž jsú k sobě přijali, musila porušena býti a s nimi smilniti.“

Tábořský hejtman také popisuje, že neslavili žádné svátky ani neděli, neuznávali nebe a peklo a domnívali se, že nikdy nezemřou. Dábel byl podle nich ve zlých a Bůh v dobrých lidech. Ježíše Krista podle Žižky nazývali svým bratrem a sami se považovali za anděly Boží, seslanými na zem, aby království Boží očistili. S tím pak „muže, ženy i děti zabíjeli a vesnice či města v noci vypalovali“.

Jukl při této příležitosti poznamenává, že to, co marxističtí historici později označili za snahu šířit revoluční myšlenky a třídní boj proti vykořisťovatelům, byla nejspíše snaha zajistit si jídlo, kterého se na ostrově u Nežárky nedostávalo. Proto adamité přepadávali v noci okolní vsi a usedlosti. „V noci mordy a ve dne smilstvo sú páchali,“ píše Žižka.

Tím proti sobě postavili pány okolních panství. Zejména páni z Hradce a ze Stráže byli řáděním adamitů poškozeni, a proto jejich lidé Žižku v boji s husitskými heretiky podpořili.

V úterý po svatém Lukáši (23. října 1421), překvapil podle Vavřince z Březové Žižka adamity na jejich ostrově. Obě

strany se považovaly za Bohem vyvolené. Adamité zřejmě až fanaticky věřili, že nemohou prohrát a zřejmě i proto se dokázali přesídlit tábořských dlouho bránit. Podle husitského kronikáře dokonce zabili jednoho urozeného Žižkova panoše.

V říši nevinnosti všechny věci budou společné

Táborští pikarti skutečně v zapomnění neskončili. Jejich hříšné učení dráždilo obrazotvornost obrozeneckých historiků, spisovatelů i malřů. Za zmínku stojí například epická báseň Svatopluka Čecha.

Alois Jirásek zase v závěrečném díle své husitské trilogie líčí radikálního kazatele Petra Kániše jako muže hnaného chiliastickými vizemi a nenaplněnou touhou po krásné dceři Ctibora z Hvozda. Filmová adaptace Otakara Vávry z roku 1956 pak zdůrazňuje především revoluční rysy tábořských pikartů.

Kániš zde ústy Václava Vosky zfanatizovanému shromáždění na Příběnicích nabízí vizi ideální společnosti, která se dělí o veškerý majetek i sexuální partnery: „Každý bude svítit jako slunce v plné lásce, všichni svobodní, synové a dcery Boží. Všichni budeme uvedeni v stav nevinnosti jako Adam a Eva v ráji. V říši nevinnosti všechny věci budou společné, i ženy.“

*Na kamenné desce, mnichů hrobě,
mladistvá se matka choulila,
k řádu krásné přivíječíc robě,
ustrašeně zraky poulila.
Chvilí zřel jsem pěkně na skupení -
matka zděšená své robátko
šatem zastřela, jak pod lupení
ukrývá své růže poupátko -
zafičel můj cep a rudou vlnou
zbrodil poupátko i růži plnou.
Svatopluk Čech, Adamité*

Na Hradě jsou k vidění korunovační klenoty. Původ drahokamů vědci ještě neodhalili

Koruna, žezlo, jablko, korunovační meč a relikviářový kříž jsou ode dneška opět k vidění ve Vladislavském sále Pražského hradu. Výstava korunovačních klenotů se koná u příležitosti 700. výročí narození českého krále a římského císaře Karla IV.

Klenoty sedm klíčníků odemklo naposledy před třemi lety u příležitosti inaugurace prezidenta Miloše Zemana. Prohlédnout si je tehdy přišlo přes 30 tisíc lidí. Ve frontě čekali i tři hodiny. Podobný zájem čeká Hrad i letos.

„Celý soubor českých korunovačních klenotů bude vystaven zdarma ve Vladislavském sále po dobu 14 dnů,“ upřesnil mluvčí prezidenta republiky Jiří Ověčáček.

Nejvýznamnější částí výstavy je Svatováclavská koruna, kterou nechal Karel IV. vyrobit pro svou korunovací českým králem 2. září 1347. Speciálně pro klenoty pak nechal postavit hrad Karlštejn.

„Jsou to skutečně jednak symboly české státní identity, ale nakonec i symboly, které měly velkou váhu pro tehdejšího člověka právě proto, že díky nim přecházela na panovníka ona Bohem požehnaná moc,“ vysvětlil historik Jaroslav Šebek.

Vzácné kameny pro korunu shromáždil sám Karel IV. v Asii. Kde přesně se snaží určit znalec drahokamů Jaroslav Híršl, a to pomocí světelného spektra a hledání podobných kamenů ve světě.

„Pokud jde o lokality, je to běh na dlouhou trať. My jsme naměřili řadu spekter třeba u těch spinelů a ukazuje se nám, že jsou trošku odlišné. My teď musíme sehnat referenční materiál,“ popsal postup.

Pátrání prý komplikují některé detaily. „Třeba lokalita v Tádžikistánu sice dodneška funguje, ale objevují se tam spinely růžové barvy, červené ne,“ řekl.

Svatováclavskou korunu zdobí 96 drahokamů a 20 perel.

Její věrná kopie vznikala během 60. let a hotová byla v roce 1967. Na zakázce od prezidentské kanceláře pracoval zlatník Jiří Belda.

„Nejnáročnější bylo dostat se nejprve k autentickým rozměrům a všem specifikům koruny, poněvadž ze začátku jsme kopii vytvářeli pouze podle jakýchsi písemných dokumentů,“ vzpomínal před třemi lety.

„Když jsme poprvé přijeli na Hrad s takovou kostrou kopie koruny, tak jsme zjistili, že to neodpovídá pravdě,“ dodal.

Kopii si lidé poprvé prohlédli na světové výstavě Expo v Montrealu. Dnes návštěvníci Pražského hradu uvidí originál, od dob první republiky už počinácté. Chodit můžou až do 29. května vždy od 9 do 17 hodin. Vstup je zdarma. CTK

Problémy s imigranty

Integrace

Karel A. Pokorný NL, dopisovatel NOVIN

Snad každý den můžeme číst, slyšet a vidět v televizních programech provolání různých politiků „musíme více dělat pro integraci muslimských imigrantů“. Většinou se v debatních pořadech ukazují (jako vzor integrace) imigranti, kteří se naučili číst a psát či dokáží zatlouct hřebík. Přitom se ví, že na problémech integrace ztroskotaly pokusy mnoha vlád, snad všech evropských států. Již 16. června 2011 oznámil nizozemský ministr vnitra Piet Hein Donner ve sněmovně, že tak zvaný (na dlouhou dobu plánovaný) integrační plán, který byl doposavad dotován 6 miliony € bude zrušen pro nezáměr imigrantů, kteří si stěžovali na potíže s jazykem a celkově s jim cizí, jinou kulturou. Tím se vlastně dobrovolně vyřadili z možnosti pracovního zařazení. Velkým problémem je také, jak kdo vykládá Islam. Islam například nedovoluje svým věřícím přátelství s „nevěřícími“. Sunnitě se ve výkladu pravidel Koránu liší od Šiitů a ti zase od Wahabitů, kteří neuznávají Salafisty, Ale všichni dohromady nenávidí křesťany a proto se snaží je všemožně přesvědčit, dokonce i likvidovat odporce.

Je zajímavé, že s integrací nemají problémy občané z jiných zemí Evropy. Nikde se nedočtete o potížích s Němci, Angličany, Francouzi, či s občany jiných západoevropských států. S Rumuny a vůbec s různými ostatními obyvateli Balkánu problémy jsou, i když jiného druhu. Rozdíl je také v tom, že mezitím, co do poválečné Evropy přišli tisíce lidí z Itálie, Španělska, Turecka a Maroka kteří se většinou snažili co nejdříve sít s novým prostředím a skutečně se také integrovat. Nynější přistěhovalci (většinou prohnání profitěři a vychytrálkové) se chovají úplně jinak. První generace nedělala žádné problémy a snažila se nějakým způsobem zařadit do společnosti. Je zajímavé že mnozí z těchto neevropských přistěhovalců se obdivuhodně rychle orientovali a zjistili, že by se mohli dát na politiku. Byli to většinou ti nejinteligentnější z nich. Navštěvovali školy v nové vlasti, velice rychle si osvojili řeč té které země a svojí cílevědomou a vychytralou plí se většinou rychle dostali dost vysoko, v levicových a ekologických „zelených“ stranách, Což bohužel neznamena, že by se integrovali. Cíle, které sledují jsou jiné.

Je pochopitelné že tak velký příliv lidí z jiných kultur zaskočil všechny pomocné organizace. Předpokládalo se, že lidé kteří (podle svého tvrzení) utekli ze zemí, kde se válčí, aby zachránili holé životy, pochopí, že musejí mít trpělivost. Vyřízení statutu asylanta a vyřízení potřebných formalit a jakožto nalezení patřičného ubytování, není tak jednoduché. Dostí jich neuváženě prodali domy a vzdali se možná zbytečně jim důvěrně známého okolí a přátel. A teď sedí v zemi, kde jim nikdo (a oni jim) nerozumí, dům, jak si představovali, nikde. K tomu ještě jiná kultura spoluzití a jako vrchol, ženy jim mohou diktovat a určovat co a jak.

A dále ještě jeden, těžko řešitelný problém, radikalizace mladých muslimů i zde narozených. Někoho může překvapit jak je možné, že v poslední době se najednou objevilo tolik teroristů, kteří bydleli v Belgii, kde třeba čtvrt' Molenbeek v Bruselu, kde se mluví buď arabsky a převážně francouzsky (proto francouzskými muslimy vyhledávána). Pravděpodobně je to dáno tím, že v Bruselu je nejstarší a největší mešita, která má zajímavou minulost. Tato budova (v arabském stylu jak se pravilo) byla postavena v roce 1880 u příležitosti světové výstavy. A od té doby chátrala, když v roce 1967 navštívil saudský král Faisal bin Abdul Aziz Brusel, věnoval obětem požáru velkého obchodního domu velkou částku na zmírnění bolesti. Král Boudewijn se mu revanšoval tím, že mu daroval chátrající budovu ze světové výstavby. Král tento dar přijal a nechal ji zrestaurovat a po dvou letech byla největší mešitou v Belgii, otevření se zúčastnil král Boudewijn a Khalid Bin Abdul Aziz al-Saoud. Bylo dohodnuto, že mešita, která je také sídlem Islámského kulturního střediska bude 99 let ve vlastnictví Saudské Arabie, která bude zajišťovat veškerou činnost, dosazovat učitele a imámy a starat se o provoz. Belgie bude dostávat lacinější naftu a zásobovat saudskou armádu zbraněmi, což je skoro 50% produkce zbrojního průmyslu.

Důvody těchto problémů s integrací jsou různého druhu. Tiskem proběhla zpráva o dvou pubertálních žácích (14 a 16 let, což jsou ovšem v jejich domovských zemích už dospělí muži...) kteří odmítli podat ruku učitelce, jak je tomu v některých švýcarských školách zvykem. Omlouvali a zdůvodňovali to tím, že jim Korán nedovoluje dotýkat se cizí ženy. Jejich otcové pravili, že jim nemohou nic

nakazovat, protože podle Koránu jsou plnoletí. Přitom rodina žádala i po tomto incidentu o švýcarské občanství, které jim bylo samozřejmě zamítnuto. Podobný případ se stal ve Švédsku, kdy předseda „Švédské muslimské organizace pro mír a rovnoprávnost“ Yasri Khan odmítl před kamerou reportérce Ann Tiberg podat ruku, protože podle Koránu je to intimní dotek. Další Švéd Mehmet Kaplan, taktó poslanec za Zelené v diskusi v parlamentu nabádal Švédsko k tomu, že musí přestat kritizovat IS teroristy (se kterými se on stýká), protože podle něj Švédsko poskytlo také za války své mladé lidi německým SS jednotkám. Po tomto eklátu se vzdal poslaneckého mandátu. Je vidět, že ani několikaletý pobyt v zemi, kterou si uprchlíci zvolili za nový domov, je neovlivní a nepřivede ke změně myšlení.

Začátkem dubna oznámil nizozemský ministr sociálních věcí Lodewijk Asscher, že od roku 2012 do konce roku 2015 nesložilo zkoušky z integrace 88% imigrantů. V Nizozemí sedí tři moslimové v parlamentu, dva Turci a jeden Marokánec Toto je nevhoda dvojího občanství. Jsou v parlamentu původně za stranu zelených a stranu ochrany zvířat a podle známého novináře Afshina Elliana tvoří Erdoganovu filiálku, neboť se snaží zabránit odsouzení Erdoganova postupu a schvalují jeho nesmyslně přísný postup proti těm, kteří ho kritizují, přitom se Erdogan snaží o přijetí Turecka do EU. Díky neuváženému a lehkomyšlnému nápadu EU a Andělky Merklové požádat Turecko o pomoc (za 60 milionů €). Erdogan nyní vydírá Evropu různými požadavky, například tím o bezvisový styk pro Turky.

Při jednáních turečtí vyjednavací jenom tak mimochodem upozorňují na to, že ta smlouva o pomoci může být kdykoliv vypovězena, či přizpůsobena. Proto také poslal Erdogan do Německa jako pomoc 970 imámů. Zároveň rozesílají turecké konzuláty v Evropských zemích dopisy Turkům se žádostí o informace o Turcích, kteří se vyjadřují nějak špatně o Erdoganovi. Nizozemská vláda sice slabým hláskem protestovala, ale nijak to nepomáhá. Kvůli dosti primitivní a bohužel nevkusně oplzlé písničce, zesměšňující hrubým způsobem Erdogana, se bude autor, známý německý komik, muset zodpovídat u německého soudu, kde na něj podal Erdogan žalobu. K němu se připojilo víc jak 1500 Turků, žijících v Německu. Ve Švýcarsku požádala turecká ambasáda o zrušení veřejné výstavy fotografií v Ženevě, vystavené fotografie podávají svědectví o protestech proti tureckému represivnímu režimu a jejich potlačení Erdoganovými policisty. Švýcarská vláda tento protest zamítla s odůvodněním že v demokratickém státě je svoboda projevu. Ale Turecko si nedá pokoj, momentálně protestuje proti koncertnímu projektu Drážďanských synfoniků, kteří pod vedením dirigenta Markuse Rindta uvádějí (za finanční podpory EU) skladbu Aghet, jako upomínku na tureckou genocidu milionu Armenů v roce 1915. Podle Turecka má EU tato plánovaná vystoupení zakázat a finančně je nepodporovat. Možná, že se některým čtenářům bude zdát, že to všechno nemá žádnou souvislost s integrací. Ty bych chtěl jenom upozornit na to, že ten, kdo složí integrační zkoušky, nemusí být vůbec integrován a zůstane nebezpečným moslimem, s názory neuznávajícími vůbec tu společnost, ve které si pohodlně žije a která mu umožňuje žít v míru, pokud se nebude snažit bojovat proti svým spoluobčanům, podle Koránu Kafirum (nevěřícím).

Už nyní dochází k paradoxní situaci, kdy v jednom státě, který poskytl pobyt a ochranu uprchlíkům, lidem jiného náboženského vyznání, existují vedle sebe najednou vlastně státy dva, z nichž jeden si pohodlně žije na úkor toho druhého, toho, který poskytl asyl, se všemi hmotnými výhodami. A pokouší se ho úspěšně ignorovat, vnímá ho jen tehdy, když se hlásí o nějaká „práva“ na která má podle svého názoru nárok. Tento parazitní stát nemíni vůbec dodržovat nějaká pravidla soužití, statistika zločinnosti nás o tom snadno přesvědčí. Jaká je to ohavná, nepřirozená symbiosa.

Reflex důstojně přivítal Noční vlky aneb Zapařená pr**l

Jiří X. Doležal – Reflex

vydal přivítat kolonu Putinových motorkářů z prokremelského klubu Noční vlci. Chtěl jsem našim bratrům ze širé Rusi poskytnout informaci, co v češtině znamená vlk.

Transparent, který jsem nesl (díky autorům!), měl jednoznačné sdělení. Bylo to sdělení nepolitické, nekonfrontační, a čistě vzdělávací. Chtěl jsem Nočním vlkům vysvětlit, co v češtině znamená vlk. Na plakátě tedy bylo - česky i rusky, bukvama - napsáno: Vlč v češtině znamená... A - mezinárodně srozumitelný - obrázek opravdu nehezky zapařená prdele.

U zadního vchodu Olšanských hřbitovů, kam chtěli Putinovi rebjába položit věnce u hrobu padlých rudoarmějčů, byla skrumáž od jedné hodiny - byt' Vlci měli přijet až ve dvě. Rozbalil jsem transparent, a požádal českého dědečka v tričku Nočních vlků, aby se se mnou vyfotil. Rád svolil. poté si prohlédl můj transparent, chvíli přemýšlel, pak mu to došlo a napadl mne. Utekl jsem, a dědoušek se pustil do fotografa. Zavola jsem policii - hlídka přijela za moment a dědečka zpacifikovala.

Drželi jsme se přes ulici od snad stohlavého davu, který vroubil zadní vchod, čekali na motorkáře, a já si prohlížel demonstranty s svatojiřskými stuhami - symbolem ruského nacionalismu, ruskými vlajkami a plackami Islám v České republice nechceme. Zhruba polovinu tvořili od pohledu asociální či mentálně handicapovaní deprivanti, druhou polovinu Rusové. Byt' byli v civilu, myslím, že by se mezi nimi jistě našel nějaký agent FSB. Ale to nebylo v daném prostředí nic zarážejícího.

Deprivanti občas přibíhali přes silnici k nám, nadávali nám, vyhrožovali a vykřikovali, jak si nás najdou. Tak jsme jim vesele mávali a fotografovali si je. Podobně jako Velká říjnová socialistická revoluce byla až v listopadu, přijeli Vlci ke hřbitovu ne v avízované dvě hodiny, ale v půl čtvrté. Typicky ruská přesnost se opět projevila. Rozvinul jsem transparent s prdelí a motorkáře vítal po našem. Jejich opravdoví vítáči se můj transparent snažili zakrýt těly a motocyklistickými helmami úplně stejným stylem, jako čínští agenti při příjezdu čínského prezidenta zakrývali tibetské vlajky.

Zvedl jsem transparent nad hlavu a chvíli držel. Pak se ke mě připlížila ze strany jedna Ruska, co na nás ječela už dřív, transparent mi vyrvala, ukradla a utekla s ním. O tom, že okupanti kradou, samozřejmě dobře vědí pamětníci 68 roku - tak mne to moc nepřekvapilo. Ale nebylo jak dávat najevo sympatie, měl jsem jen holé ruce - tak jsem proti příjždějším putinčíkům alespoň vztyčil prst na ruce v mezinárodně srozumitelném gestu FUCK YOU!

Některí z pomalu projíždějících Putinových děvušek mi hrozili pěstí, jiní také fakáčem, jiní projeli bez povšimnutí. Pak těžké americké stroje, na kterých ruští vlastenci jezdí, dobublaly, kolona přešla, a Vlci se odebrali na hřbitov. Tam jsem se svým transparentem nechtěl - ti mrtví rudoarmějci nemůžou ani za okupaci 1968, ani za Krym, ani za okupaci Donbasu. Tak jsme to zabalili a nechali deprivanty, ať obdivují ty Putinovy prciny, a jeli jsme to do redakce napsat. Reflex přivítal Noční vlky tak, jak si zasluhují!

Neexistuje nikdo, koho by někdo nepostrádal.

V loňském roce zemřelo na našich silnicích 252 lidí. Každý z nich byl něčí otec, matka, dítě, nebo přítel. Na našich silnicích neexistuje nikdo, koho by někdo nepostrádal. Pokud ale budeme spolupracovat, můžeme dosáhnout naší vize nula, zaměřené na zabránění vzniku úmrtí či vážných zranění. Další informace naleznete na stránkách towardszero.vic.gov.au